

Kladi na čaroděje

JIRÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

O KROK PŘED PEKLEM

A

ANTOLOGIE

FANTASTICKÁ
EPOCHA

***Kladivo
na čaroděje***

A

ANTOLOGIE

Kladivo na čaroděje O KROK PŘED PEKLEM

Copyright © Martin D. Antonín, Karel Doležal,
Dušan D. Fabian, Jan Hlávka, Jana Jůzlová,
Markéta Klobasová, Štěpán Kopřiva, Jakub Mařík,
Ondřej S. Nečas, Jiří Pavlovský, Martin Paytok,
Darek Šmíd, 2018

Cover Illustration © Lubomír Kupčík, 2018

Cover Art © Lukáš Tuma, 2018

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-104-5 (print)

ISBN 978-80-7557-509-8 (ePub)

ISBN 978-80-7557-510-5 (mobi)

ISBN 978-80-7557-511-1 (pdf)

O světě Kladiva na čaroděje

Jmenuju se Jonáš. Felix Jonáš.

Taky mi říkali Kladivo na čaroděje, ale to už je dávno. To jsem ještě dělal pro VVK neboli Vatikánskou vyšetřovací komisi, což je nóbl název pro úřad našeho drahého Svatého stolce, jehož hlavním a jediným účelem je potírání nadpřirozena – protože pokud jde o čaroděje, duchy nebo demony, jsou katolíci pořád ještě ti nejpovolanější, na koho se můžete obrátit.

Magie je všude kolem tolik, až je těžko k uvěření, že o ní většina lidí netuší – ale asi to dává smysl, běžní lidé podvědomě vytěšňují to, z čeho by se jinak museli zbláznit. A za ten klid vděčí chlápům, jako jsem já, kteří naklušou vždycky, když do reality pronikne nějaký ten požírač světů nebo stohlavá žížala vysávající kosti, a nakope jim astrální prdele. Byl jsem v tom fakt dobřej, zeptejte se, koho chcete.

Jenomže syndrom vyhoření a rodinné trable se nevyhýbají ani nám. Měl jsem vážnej vztah, byla to ženská, jakou člověk potká jednou za život, ale celé jsem to nějak zvorál. Dostala rakovinu, takovej ten smutnej případ, a mě nenašlo nic lepšího než upsat svou duši ďáblu, aby se z toho vylízala.

Tím ďáblem mám na mysli nejvyššího hlavouna místní démonské mafie a nejhoršího parchanta široko daleko, Rashila. Tenhle narcis a sadista se špatným vkusem má pod palcem veškerý obchod s ilegálními imigranty ze světa démonů a je vyhlášený tím, že každou krví psanou

smlouvu do puntíku splní, ale vždycky tak, aby to původního signatáře donutilo litovat, že vůbec kdy bral do ruky pero.

Tím „upsat duši“ se taky myslí něco trochu jiného, než znáte z *Hrátek s čertem* a podobné naučné literatury – nechci zabíhat do nechutných podrobností, ale princip je v tom, že se vám v těle usadí zárodek démona, který se postupně ujme řízení, a vaše vlastní vědomí si může gratulovat, pokud se mu podaří vyklidit pole dost rychle.

Ale měl jsem to na háku. Měl jsem totiž perfektní plán, jak pána démonů přechcat, shrábnout bonus a ze všech těch podmínek psaných malými písmenky se elegantně vyvlíknout. Stačilo prostě na deset let zmizet ze světa.

Jo, skoro to vyšlo. Jenomže mě nějací idioti omylem probudili o pár let dřív, kdy smlouva ještě nebyla promlčená, a jak se dalo čekat, Rashil mi to dal sežrat.

Naštěstí měl v té době vážnější starosti, než jsem byl já – dokonce ho napadlo, že by mě mohl využít, než mě definitivně vymaže, když už jsem byl jeho otrok. A tak mi jen nacpal do břicha dřímající démonické embryo, abych nepamýšlel na další podrazy, a poslal mě do světa.

Byl jsem pár let mimo. Když jsem odcházel do zapomnění, přesněji řečeno do blázince, psal se rok 2005. Technika pokročila. Mobily bývaly velké jako cihly, zatímco dneska jsou... no, zase jako cihly, ale mezitím bylo prý období, kdy se vešly do kapsy.

I jiné věci se změnily. Můj starý šéf z VVK už byl vykopnutý do důchodu a nové velení zavedlo nové manýry – radši vyjednávají a libují si v kompromisech, než aby prostě odpálili atomovku a pak vyslechli přeživší, jako za starých časů. Zvlášť oblastní ředitel Kilián je výstavní vůl. Nikdy neví, do které prdele by vlezl nejdřív, jestli kardinálům z Vatikánu, nebo těm šilencům ze Sedmičky...

A propos, Sedmička. Banda polobohů, přesněji čarodějů tak mocných, že můžou všechno, a tím myslím naprosto všechno (třeba jako Ester von Blaschkoř popřít věk

několika staletí a vypadat pořád jako sexy dračice). Jsou staří, znudění mocí, ale pořád dost ješitní, aby svou supermoc tu a tam předvedli, i když většinu si raději drží pěkně v záloze, aby se jí chránili jeden před druhým.

Tihle megamágové, kteří lusknutím prstu promění Sněžku na hromadu jahodového pyré nebo obrátí čas jenom proto, že si zapomněli nařídit budíka, najednou vylezli ze svých slonovinových věží a ukázalo se, že jsou nervózní. Žádný div, že zbytek zasvěceného světa propadl panice.

S magií se něco dělo, to bylo jasné. Jedna parta vědců, takzvaných magiografů, kteří se magií zabývali profesionálně a vědecky, cosi odhalila – a byla do jednoho mrtvá dřív, než stačila vyplnit žádanku o grant z Norských fondů.

Zdálo se, že by všichni rádi věděli, co se těm chudákům podařilo objevit – pásl po tom Rashil, VVK i ta skupina magorů, co mi tak nejapně ukončila dovolenou v zapomnění. Úplně jsem nepochopil, co jsou zač, jakási parta iluminátů nebo co, kteří si dali za cíl vyhladit všechny mágy z povrchu zemského a používali k tomu veškeré dostupné prostředky včetně magie. Zkrátka cvoci.

Potřeboval jsem tým, a s přihlédnutím k tomu, jak šílené bylo zadání, nezbývalo než se obrátit na šílence. Hlavně jsem potřeboval nekromanta, jelikož všichni svědkové, které jsem mohl vyslechnout, už byli mrtví. V tomto oboru si nemůžete moc vybírat, a tak jsem přizval Waltera Seme-ráda, samolibého milovníka mrtvých básníků a mrtvých holek, obývajícího jednu kryptu na olšanském hřbitově.

Dobrou duší týmu byla Klaudie Doskočilová, telepatka, která se dokáže nabourat lidem do hlavy, bohužel si odtud občas odnese něco víc, než by si přála. Má tendenci přebírat dočasně některé vlastnosti svých klientů a párkrát už se jí to hodně vymklo z ruky, jednou tak dokonce zabila svého kluka. Pomohl jsem jí to ututlat, ale nikdy se z toho úplně nezamátořila.

No a pak tu byl Vincenc.

Společně se nám podařilo najít posledního magiografa, a než ten chudák zaklepal bačkorama, dostal jsem z něj výsledky jejich výzkumu, říkali tomu Atlas špatných míst. V podstatě taková mapa oblastí, kde prosakuje magie. Sice to ještě nebyla odpověď na hlavní otázku, co se to děje se světem, ale nasměrovalo nás to o kus dál.

Našli jsme místo, kde banda vidláků obětovala děti starému božstvu, a podařilo se nám zjistit dvě důležité věci: Za prvé, magie má rakovinu. Za druhé, na zástupy oživlých mrtvol je nejlepší vzít kombajn.

Ta magická rakovina, to byl problém. Z nejlepších mágů světa měli být brzy nýmandi, co sotva zvládnou nějaký ten trik s kartama, staré magické pečeti měly na jednu tendenci prskat, bariéry mezi světy se oslabovaly a každý, kdo trochu tušil, co se děje, hodlal během těch pár zbylých měsíců urvat, co jen šlo.

Moje parta dobrodruhů netušila, že mám v břiše pasážera a musím skákat, jak Rashil píská, snažil jsem se je přesvědčit, že založíme něco jako soukromou agenturu a budeme za prachy pomáhat lidem a řešit jejich problémy s nadpřirozenem. Skočili na to.

Pár případů jsme ale vážně vyřešili, nevěřil bych tomu, ale fakt se našli zoufalci, co si nás najali. Třeba ten divnej chlápek jménem Alice – vždycky jsem říkal, nevěř chlapům s holčičím jménem. Vincenc dodnes žije v přesvědčení, že to byl sám Alice Cooper. Poslal nás na Slovensko do Nitry, prý vydražit ztracené listy z Voynichova rukopisu, ale byla to samozřejmě bouda.

Nebo ten kluk, co mu zabili strejdu policajta, to byla taky pěkná prácička. Všude po Praze se začali objevovat magoři... tedy, myslím větší než obvykle, kteří se bezdůvodně vraždili. To se tak stává, když se poblíž objeví dvě stě let starý bůh, co si libuje v genocidách. Vážně tvrdák, Vincenc na něj musel vzít smeták.

No anebo ten slizoun, co se mu ztratila holka, kterou stalkoval. Otestovali na ní nějakou přísně tajnou srač-

ku z krve démonů a my jsme pak museli honit po městě mutanty...

Ale o tom jste si už přečetli v první sérii. Do antologie jsme pro vás vybrali pár zajímavých případů z naší kartotéky. Vlastně Klaudie je vybrala. Umí používat kartotéku.

ŠTĚPÁN KOPŘIVA

Krajka paličkovaná bruselským stylem

Plameny hučely.

Maso syčelo.

Olej vřel.

Klaudie se s obědem moc nemazala.

Hodila na pánev filé a sledovala, jak maso potí injektovanou vodu. I když označovat masem lisovanou kostku plovoucí v polyfosfátové pěně je metafora, nad níž by zvažal i známý symbolistický bombastizátor Otokar Březina (vlastním jménem Venca Jebavý).

Venku zuřil Velký pátek a tohle byl Klaudiin sváteční oběd. Velikonočního standardu nedosahoval, ale Klaudie potřebovala něco dostat do žaludku, než ji Vincenc vyvedne a pojedou za klienty; pak už nebude na jídlo čas. Takže tohle musí stačit. Popadla pánev, seškrábala rozdrobenou hmotu na talíř, usedla ke stolu a začala žvýkat. Snažila se přitom nemyslet na svou matku, pro kterou bylo Zmrtvýchvstání i celé velikonoční triduum jedním velkým obřadem, kdy se musela sejít kompletní rodina. Všechny ty malované talíře, kraslice v ošatkách, vyšívané ubrusy, beránek s fešáckou mašlí... celá ta okázalá demonstrace rodinné sounáležitosti, kterou se matka pyšnila jako svým životním vítězstvím. Během puberty Klaudii matčino obsesivní lpění na rodinném shlukování iritovalo (ostatně jako všechno, co vaši rodiče dělají, když jste v pubertě), ale jak teď seděla sama u kuchyňského stolu s jedním talířem, jednou vidličkou a jedním nechutným filé, hořkla jí sousta v ústech.

No tak. Nebuď citlivka, napomenula se. Nikoho nepotřebuješ. Samota je fajn. Samota je kámoš.

Nebyla to pravda, ale to jí nebránilo, aby si to neopakovala pořád dokola.

A vzpomínku na Simona spolkla s dalším soustem.

Když dojedla, hodila nádobí do dřezu, vyšla z bytu a zamkla. A pak, ve chvíli, kdy se otáčela ke schodišti (po zážitcích z jistého paneláku se výtahům vyhýbala), padl její zrak na sousední dveře a všimla si, že ze zámku trčí klíče.

Může se to stát každému: odemykáte, máte plné ruce nákupů, u ucha mobil, vaše pozornost je rozptýlená, zajdete dovnitř a klíče zapomenete zvenčí. Klaudie neváhala ani sekundu; přistoupila ke dveřím a zazvonila. Sice ten mladý pár odvedle příliš neznala – párkrát pomohla těhotné sousedce s kočárkem a jednou si byla půjčit sůl (na magické odstínění sexuálně neodbytného poltergeista) –, ale to přece neznamenalo, že bude opomíjet pravidla základní slušnosti, ne?

Na zazvonění nikdo nereagoval.

Klaudie stiskla tlačítko podruhé a přitom se podívala na hodinky. Její Toyota Yaris s Vincencem za volantem by měla zastavit před domem každou chvíli.

Pořád nikdo neotvíral.

Klaudie tedy zaklepala – a když se ani pak nedočkala odezvy, zmáčkla kliku. Bylo odemčeno (pochopitelně, ty génie, když jsou klíče zvenčí, pomyslela si). Dveře vrzly a odhalily předsíň temnou jak důlní šachta.

„Haló?“ zavolala do šachty Klaudie. „Paní Hálková? Pane Hátku? Jste doma? Nechali jste klíče v zámku.“

Šachta mlčela. Klaudie měla pocit, že její slova zapadla do tmy jako do černého bahna. V bytě vládlo absolutní ticho, a přesto se Klaudie nedokázala zbavit dojmu, že se z něj cosi line. Jako by z něj prýštily vibrace na samé hranici slyšitelnosti. A taky nějaký pach. Nakyslá vůně, která byla Klaudii strašně povědomá, přestože ji momentálně nedokázala zařadit.

„Haló? Je někdo doma?“

Na okamžik zaváhala – a pak překročila práh a ponořila se do tmy. Nakyslý pach ji obalil jako vakuová fólie vodňanské kuře. Půl milimetru pod kůží drnčely molekuly svědivými oscilacemi.

Klaudie tápavě postupovala vpřed, ruce natažené. Tma v bytě jí připadala ještě hustší, než se zdála z chodby, a okamžitě vymazala jakýkoliv časový i prostorový vjem. Klaudivi už po pár sekundách připadalo, že kráčí nesmyslně dlouho; že je technicky nemožné, aby se takhle rozměrná předsíň do baráku vůbec vešla. Zašátrala po kabelce, aby vytáhla mobil a posvítila si – a v tom narazila druhou rukou na dveře. Nahmatala kliku a otevřela. Příval světa ji oslepil.

Nakyslý pach i vibrace rázem zesílily.

Obojí vycházelo z těhotné sousedky.

Jak už bylo řečeno, Klaudie neměla moc příležitostí paní Hálkovou poznat blíže. Její dojem ze sousedky byl tudíž velmi obecný: tichá, úzkostlivá blondýna v sedmém měsíci, která své první dítě balí do zbytečně mnoha vrstev a v obchodě nakupuje zásadně biopotravinu.

Proto není divu, že Klaudivi pohled na dotyčnou svědomitou těhuli, jak s cigaretou v jedné ruce a polovypitou láhví vodky v druhé křepčí po kuchyni, poněkud zaskočil.

A během toho překvapeného zírání se jí někde vzadu v hlavě sepnulo, že ony bzučivé vibrace pocházejí ze sluchátek v sousedčiny uších... a nakyslý pach z ručně smotané cigarety – pochopitelně marihuanové. Klaudivi zmátlo, že tu vůni okamžitě nepoznala. Je sice pravda, že trávu nekouřila často – ale stejně.

Jelikož Hálková provozovala své divoké intoxikované pogo zády ke dveřím a jelikož měla hudbu ve sluchátkách na maximum, neměla pořád ještě tušení, že se v bytě nenachází sama. Klaudie uvažovala, jak ji na to co nejšetrněji upozornit: pokud možno tak, aby nevyvolala šok, který by gravidní ženě bezpochyby...

„Do prdele!“ zařvala, protože jí zápěstí zezadu sevřela studená ruka.

„Klid, to jsem já,“ zahučel Vincenc. „Našel jsem otevřené dveře. Co se tady děje?“

„Do prdele!“ zařvala sousedka – a Klaudie vykřikla: „Klid, to jsem já! Nechala jste klíče v zámku!“

„Cože?“ zahulákala Hálková a vyškubla si pecky sluchátek z uší.

„Nechala jste klíče ve dveřích! Radši jsem vám to přišla říct, než vás někdo vykrade.“

„Nebo než se vám do bytu vplížejí cizí lidi,“ doplnil Vincenc. „A budou vás úchylácky šmírovat, jak tady kroutíte tou sexy prdelí.“

Ke Kaludiině úžasu Hálkové mírně zrudověly tváře; těhotná žena se po Vincencově buranském komplimentu polichoceně zarděla. „To já si tady... jenom tak blbnu.“

Ne, vážně, pomyslela si Klaudie. Co je to s Vincencem a některými ženskými? Jak to, že na něj takhle reagují? Co mi uniká? Po očku svého kolegu přejela pohledem, ale marná sláva: sex-appeal uváleného hippísáka s mastným hárem a zapatlanými lenonkami jí i nadále zůstával utajen.

„No a... nezašla byste na panáka?“ opřel se Vincenc nenuceně loktem o lednici a shodil rodinnou fotografii. Klaudie ji rychle zvedla. Na fotce byli rozesmátí Hálkovi – máma, táta a bezzubé škvorně –, jak vyplazují jazyky před branou pařížského Disneylandu. „Vincenci,“ řekla Klaudie.

„Co?“

„Nech toho.“

„Proč?“ podivil se. Jemné nuance sociálních situací nebyly jeho silnou stránkou.

„Protože máš vážnou známost,“ řekla Klaudie. „A tady paní Hálková má rodinu. Není vhodné zvat ji na panáka. Proto.“

Hálková si právě zavdávala z láhve, takže se zakuckala a vyprskla duhový proud vodky. „Rodinu?“ rozkašlala se.

„Já? Já žádnou rodinu nemám. Já nejsem vdaná. Nikdy jsem nebyla.“

Nejhorší na tom bylo, že přitom koukala přímo na rodnou fotografii v Klaudiiných rukou – a Klaudie byla ochotná přísahat, že ji nevidí.

Klaudii přejel po zádech mráz tak silný, že jí po něm mezi lopatkami zbyla zledovatělá sjezdovka.

Nebyla zvláště výkonná telepatka, ale sousedčina vůle byla alkoholem a trávou natolik oslabená, že nebylo těžké Hálkovou přechíst. Opravdu si to myslela. Opravdu byla skálopevně přesvědčená, že je nezadaná, bezdětná, volná jako pták a může pařit jako zkoksováná fretka. Její mysl na Klaudii blikala s intenzitou diskotékové koule, do které někdo pustil výkon celých Dukovan.

„Já přece nemám vážnou známost,“ namítl Vincenc. „Ester není vážná známost. Je to spíš taková... kamrádka. To se nepočítá. Ale dobře. Jestli teda říkáš, že zvát tady paní na panáka není vhodný...“

„Není,“ potvrdila nepřítomně Klaudie.

„Tak bych ji mohl pozvat někam jinam. Kam se tak buchty, co rády tancujou, zvou? Na bowling? Do Národního na Maryšu? Na bungee jumping?“

„Nemůžeš ji přece zvát na bungee jumping,“ probrala se Klaudie. „Ne v jejím stavu.“

„Co? V jakým stavu?“ utírala si poprskanou bradu Hálková.

„Mně nevadí, že jste těhotná,“ ubezpečil ji Vincenc. „Já jsem tolerantní. Klidně můžeme se sexem počkat, až se svišť vyhrabe z nory. Kdy máte termín? Za měsíc, za dva?“

Sousedčin pohled sklouzl na olbřímí kulaté břicho... a Klaudie věděla, co řekne, ještě než to vyslovila.

„Těhotná?“ podivila se blondýna. „Já přece nejsem těhotná. To bych o tom snad musela vědět, ne?“

* * *

„Já tomu nerozumím,“ oznámil Felix. Seděl na zadním sedadle toyoty vmáčkнутý mezi Waltera a obří velikonoční vajíčko a předkláněl se, aby Klaudivi líp slyšel.

„Někdo na ni použil kouzlo selektivního vnímání,“ vysvětlovala Klaudivie. „A nejde o obyčejný démonský výmaz paměti – ona si nejenže nevzpomíná, že měla rodinu a že je těhotná, ale to kouzlo jí i nadále zabraňuje vidět všechno, co to potvrzuje. Chodí po bytě a nevidí společné fotky, manželův zubní kartáček, dětskou postýlku, rozházené hračky...“

„... svůj vlastní pupek...“ doplnil Vincenc.

„Tomu rozumím,“ přikývl Felix. „Ale nerozumím, proč bychom jí měli pomáhat.“

„Protože je to šfabajzna,“ objasnil Vincenc a řízl zatáčku tak ostře, až gumy zakvičely a Felix zalisoval Waltera do dveří. „Má super zadek. Vsadím se, že cvičí výpady s jednoručkama. Takovej zadek máš, jenom když cvičíš výpady s jednoručkama. Pevnej jak gibraltarská skála. Klaudivie to dosvědčí.“

„Klaudivie?“ obrátil Felix hlavu.

„Nevím,“ pokrčila rameny Klaudivie. „Nevím, jestli jsou výpady s jednoručkama tak efektivní. Já je necvičím.“

„To jsme si všimli,“ řekli Vincenc s Felixem jednohlasně.

Klaudivie si odfrkla. „Dobře, přiznávám, že její zadek není úplně neatraktivní. Pokud jste na tyhle povrchní věci.“

„Jsme,“ hlásili Vincenc s Felixem.

„Já tomu taky nerozumím,“ vmísil se do toho Walter. „Jestli jí chce Vincenc sbalit, nebylo by pro něj výhodnější jí naopak nepomáhat? Dokud si ta ženská nebude pamatovat, že má nějakého manžela a dítě, tak má Vincenc větší šanci, ne? Mimochodem, kde vůbec ten manžel a dítě jsou? Víme to?“

„To,“ řekla Klaudivie, „právě musíme vypátrat. Protože v tom je zřejmě klíč k celému případu. Někdo s nimi něco provedl a Hálkové vymazal magicky paměť, aby nedělala rozruch.“

„Já se pořád vracím k té základní existenciální otázce,“ řekl Felix, „co z toho budeme mít? Když nepočítám, co z toho bude mít Vincenc, tam je to celkem jasný. Ale co my ostatní? Mají ti Hálkovi nějaký prachy?“

„Myslím, že moc ne,“ připustila Klaudie. „Jsou to novomanželé s jedním dítětem a s druhým na cestě. On pracuje jako úředník a ona je na mateřské. Před časem jim přijali dítě do školky, takže si Hálková tu a tam přivydělávala uklízením. Nic z toho na mě *prachy* moc hlasitě nekřičí.“

„Mají lednici,“ vzpomněl si Vincenc. „Tu bychom jim mohli sebrat.“

„Na co bych potřeboval lednici?“ podivil se Felix. „Navíc – já nenávidím lednice. Jsou to zákeřný trpaslíci. Jsou schválně tak mrňavý, aby se do nich vešly jen malinkatý flaštičky s chlastem, za který ti pak na recepci naučtujíou strašný pálky, když si nějakou ve slabý chvílce otevřeš.“

„Jenže takový jsou jenom lednice v hotelích,“ poučil ho Vincenc. „Domácí lednice jsou jiný. Velký. Přátelský. Vstřícný. Domestikovaný. Plný hromad utěšujícího jídla, kterejma si můžeš vykompenzovat svůj zpackanej život.“

„Mně by se lednice hodila,“ ozval se Walter. „Občas potřebuju uchovat nějaké věci v chladu. Když třeba měním holkám... některé součástky.“

„Fuj,“ vyjádřila se Klaudie.

„Ale kromě lednice toho ti Hálkovi v bytě vážně moc nemají,“ zamyslel se Vincenc. „Je to tam takový vybydlený.“

„To proto, že s manželem a dítětem zmizelo i nějaké vybavení,“ řekla Klaudie. „Nebo aspoň mám ten pocit, byla jsem tam jenom dvakrát. Ale vzpomínám si, že na stěně předtím visely kuchyňské hodiny, na stole byla broušená mísa a na polici taková krajovaná dečka. A to všechno je pryč.“ Už nedodala, že si té krajky všimla jen proto, že podobnou měla její matka a že díky tomu v Klaudii okamžitě evokovala pocit rodiny a domácí pohody.

„Kdo by kradl takové triviality?“ nechápal Walter.

„Lidé jsou různí,“ rozhodla rukama Klaudie. „Ty jsi jim chtěl ukrást lednici.“

„Čím víc o tom slyším, tím víc to na mě působí, že je za tím ten manžel,“ prohlásil Felix. „Nabrnknul si nějakou mladší, s ještě lepším zadkem...“

„Nemožný,“ nechal se slyšet Vincenc.

„... rozhodl se ženušku opustit, ale visel na dítěti a věděl, že rozvodovej soud by mu opatrovnictví nesvěřil, tak to vyřešil magií. Nic neobvyklého. Banální historka.“

„Podívejte, nechci po vás, abychom to zařadili do agendy jako regulérní případ,“ řekla Klaudie. „Stačí mi, když si uděláme jednu desetiminutovou zastávku a položíme pár otázek. To je všechno. Víc nepožaduju.“

„Zastávku? Kde?“ zajímal se Felix.

„My máme nějakou agendu?“ zaujalo pro změnu Vincence.

„Kdysi jsem potkala Háлка, jak vedl dítě do školky, takže vím, kam jejich syn chodí. A když zkontrolujeme, jestli tam pořád dochází a kdo ho tam případně vodí... pokud bude absentovat, tak kdy tam byl naposledy a kdo ho vyzvedl... tak si ujasníme, kudy přesně vede linie mezi iluzí Háلكové a realitou. Nezabere to dlouho – tedy pokud budou mít na Velký pátek vůbec otevřeno. Pět otázek učitelkám a je hotovo a můžeme zase jet dál: pokračovat v zakázce a postarat se o vajíčko.“

„Nelíbí se mi, jak to zní,“ podotklo obří velikonoční vajíčko.

„Cože?“ zeptala se Klaudie.

„Co přesně myslíte tím *postarat se*?“ dotazovalo se podezřívavě vajíčko.

„No že ti najdeme nový domov,“ lhal pohotově Felix. „Útulnou kukaň s měkoučkou podestýlkou, kde tě nějaká kvočna něžně a láskyplně vysedí.“

„To asi těžko, když jsem vařené,“ odseklo vajíčko. „Navíc měřím metr a půl, pokud jste si nevšimli. Kvočna, která by mě chtěla vysedět, by si musela přinést žebřík. Tak

mi laskavě nevěšte bulíky na nos – to, že jsem natvrdo, ještě neznamená, že jsem natvrdlé. Mně stačí tady dřepět a poslouchat ty vaše žblepty a mám jasno. Mimochodem,“ poškrábalo si skořápku, „namočit se do toho případu s Hálkovými je asi největší hloupost, jakou byste mohli udělat.“

„Jak to?“ otočila se na něj Klaudie.

„Copak nikoho z vás nezarazilo, že k tomu magickému extempore došlo hned vedle bytu vaší kolegyně? Doce-la náhodička, ne? Nadpřirozená aktivita, která vám zničehonic vypučí pár metrů ode dveří?“ Vajíčko se rozhlédlo. „Vážně to nikomu z vás nepřijde ani trochu podezřelé?“

„No... ani ne,“ řekl Vincenc.

Vajíčko si povzdechlo. „Je to jasná past,“ ozřejmilo. „Nastražená přímo na vás. To je přece evidentní. Jak to můžete nevidět?“

„Vážně?“ zapochybovala Klaudie. „Mně to fakt přijde spíš jako náhoda.“

Vajíčko si opět povzdechlo. Klaudii přišlo, že vypadá přepadle – i když se to dalo těžko říct s jistotou, protože bylo celé pokryté potravinářskou barvou v odstínu šmolkově modré. Vajíčko se zvětšilo a ožilo před třemi a půl hodinami při nešťastném velikonočním incidentu, kdy jakýsi horlivý koledník použil k upletení pomlázky pruty z hřbitovní vrby, která rostla poblíž bývalého satanistického kostela – a navíc šel při pátečním návniku šlehání až do (panenské) krve. To, že dotyčný místo *Hody, hody, doprovod* pěl refrén ze *Satanic Rites* od Hellhammer, věci také moc neprospělo. Felix a jeho tým přijeli, jak nejrychleji dokázali (což v překladu znamená asi dvě hodiny marných pokusů o Felixovo probuzení, pátrání, kam se poděl Vincenc s Klaudiiným yariskem, jakož i následné objíždění a vyzvedávání celé party). Když konečně dorazili na místo činu, našli hysterickou rodinu zamknutou v ložnici a oživlé vajíčko, jak sedí v obýváku na gauči a podmračeně sleduje na Primě pořad *Jak se staví sen*. Šlo s nimi dob-

rovolně, protože – jak se vyjádřilo: „Ještě chvíli a muselo bych tomu frackovi s megafonem rozkopat šišu.“

„Víte co?“ napřímil se Vincenc za volantem. „Změnil jsem názor. Myslím, že pan Vajíčko má pravdu. Je to past. Někdo ji na nás narafičil. Někdo se do nás montuje. Měli bychom to důkladně prošetřit.“

„To říkáš jenom proto, že doufáš, že se budeš moct s někým porvat,“ obvinil ho Walter.

„To není pravda,“ ohradil se Vincenc. „Mně jde o agendu. Kde jsi říkala, že je ta školka, Klaudie?“

„Druhou ulicí doleva.“

„Jdeme na to.“ Vincenc dupl na plyn. „Mám rád školky. Tam je vždycky spousta lidí, se kterejma se můžu porvat.“

Tentokrát si povzdechli vajíčko i Walter současně.

* * *

„A vy jste jako... rodiče?“ prohlížela si je učitelka; očividně nebyla příliš spokojená s tím, co vidí. Felix měl na sobě pobryndanou mikinu a pantofle, Vincenc výhruzně oplácel pohled jakémusi tlustému chlapečkovi, o němž se domníval, že ho chce vyzvat na souboj, a v Klaudii vyvolalo dětské hemžení koktejl tak protichůdných hormonálních reakcí, že měla sto chutí se otočit na podpatku a prchnout. Snad jediné, co se dalo ve prospěch jejich týmové image říct, bylo, že mluvící vajíčko nechali v autě – společně s Walterem, který měl za úkol ho hlídat a který vyhrál v hlasování „kdo vypadá nejvíc jako pedofil?“ (druhý byl Vincenc, třetí se umístila Klaudie).

„Ne, nejsme rodiče.“ Klaudie věděla, že existuje určitá hranice uvěřitelnosti, která by se neměla překračovat. „Jsme z oddělení sociálně právní ochrany dětí.“

„Opravdu?“ Učitelka spočinula zrakem na Felixových pantoflích. „Vy jste ze sociálky?“

„A ne z jen tak obyčejné sociálky,“ vytasil Felix průkaz a zatřepal s ním učitelce před očima. Šlo o tramvajenku

z roku 1987, u níž si zhruba každý druhý měsíc vzpomněl, že by ji měl konečně vyřadit z peněženky. Felix spoléhal na to, že mladá žena nebude mít tušení, že tramvajenky kdysi vypadaly takhle exoticky – s plastovým červeným rámečkem a extra kapsičkou na kupón – a bez problémů to spolkne. „Jsme zvláštní útvar pro mimořádné případy.“

„Jo. Úderné parakomando pro operace ve školkách, jeslích a dalších nebezpečných terénech,“ přemístil Vincenc agresivní pohled z otlého hocha na učitelku. „Přišli jsme se informovat na to Hálkovic škvrně.“

„Myslíte Otíka?“ podivila se učitelka. „Co je s ním?“

„To právě chceme zjistit. Je tady?“

„Ne... není. Rodiče ho omluvili pro nemoc.“

„Rodiče?“ zeptala se Klaudie. „Koho tím konkrétně myslíte?“

Učitelka nakrčila nechápavě čelo. „No rodiče.“

„Chci tím říct – myslíte matku, nebo otce?“

„Aha. Otíkova tatínka. Ten si ho tady taky naposledy vyzvedával.“

„A to bylo kdy?“

„Někdy začátkem minulého týdne... V pondělí?“ Zamyslela se. „Ne, v úterý. Ano, v úterý. Pamatuju si to, protože tu Otík zůstal jako poslední, a tak jsme si spolu malovali. A když jeho tatínek konečně dorazil, chtěla jsem ten obrázek Otíkovi dát s sebou, ale než jsem ho stihla přinést do šatny, byli pryč – už jsem jenom zahlédla, jak venku zahýbají za roh.“

„To zní,“ poznamenala Klaudie, „jako že měli hodně naspěch, že?“

„Vypadalo to tak,“ připustila učitelka. „Po pravdě řečeno mě až zaskočilo, jak rychle se jim odsud podařilo dostat.“

„Jak to myslíte?“ zajímala se Klaudie a trochu popuzeně si všimla, že Vincenc nevěnuje výslechu pozornost a místo toho civí přes skleněnou stěnu do herní místnosti. Ani trochu mu přitom nevadilo, že je prázdná: s pootvřenými ústy sledoval televizi, v níž kulařoučký bělovlasý mu-

žik předčítal z obrovské pohádkové knížky. Vzhledem k tomu, že sklem nepronikal žádný zvuk, nebylo Klaudivi jasné, co na tom Vincence tak zaujalo.

„No, on je totiž Otík vyhlášený louda. Tedy jako s oblékáním, obouváním a tak – nemyslím mentálně,“ dodala učitelka kvapně. „Než si navleče bundičku nebo nazuje botičky, tak mu to vždycky strašně trvá. Je určitě nejpomalější z Káčátek. Ale to úterý jsem ho nepoznávala. Skoro jako by byl v nějakém tranzu, jak na sebe všechno rychle naházel. Ani ho tatínek nemusel pobízet. I když se zdálo, že ten má dost vlastních starostí. Táhl s sebou tašku plnou různých věcí a pořád se díval na hodinky. A když odsud odcházeli, rázovali vedle sebe po ulici tak čiperně, div že neutíkali.“

„To zní celkem nezvykle,“ souhlasila Klaudivie. „A nevšimla jste si náhodou, co to bylo za věci, které měl pan Halík v té tašce?“

Učitelka svraštila obočí, jak se pokoušela rozpomenout. „Mám pocit, že nějaké zrcadlo. Takové to ve stříbrném rámu, co se věší na zeď. A taky kuchyňské hodiny. A možná nějakou mísu? Ale z té jsem viděla jenom kus. Taky to mohlo být něco jiného.“

„A co krajčovaná dečka?“ pídila se Klaudivie. „Tu jste tam nezahlédla?“

„Dečka?“ Učitelka uvažovala. „Ne, žádnou dečku si nevybavuju.“

„Dobře.“ Klaudivie zaznamenala, že teď už na televizi zírá i Felix. „Říkáte tedy, že jste je zahlédla odcházet po ulici?“

„Ano. Viděla jsem je skrz výplň ve vstupních dveřích. Právě zahýbali za roh.“

„Šli doprava, nebo doleva?“

„Doprava,“ odpověděla učitelka bez zaváhání a pak se zarazila. „Což je zvláštní. Vždycky chodili doleva, na zastávku autobusu. Vlevo žádná zastávka autobusu není. Ani tramvaje.“

„Třeba na ně vpravo čekal někdo s autem,“ nadhodila Klaudivie.

„To je možné.“

„Ale vy jste nikoho neviděla.“

„Ne.“

„Dobře,“ uzavřela to Klaudivie. „To by bylo asi všechno. Děkujeme za spolupráci. Ačkoliv... Mohla bych vás poprosit ještě o jednu věc?“

Učitelka si založila ruce na prsou. „O jakou?“

„Mohli bychom vidět obrázek, který Otík nakreslil těsně předtím, než odešel?“

Učitelka vypadala, že se jí ulevilo; asi čekala, bůhvíco po ní Klaudivie bude chtít. „Jistě. To není problém. Vydržte chvíli.“

Odkráčela a v chodbě zavládlo ticho. Felix ani Vincenc nic neříkali, protože je plně zaměstnával bělovlasý tloušťík na obrazovce, a Klaudivie mlčela, protože si umínila, že nepromluví první. Jestli její spolupracovníky zajímá víc stupidní dětský pořad než odpovědné vyšetřování, ona se nesníží k tomu, aby jim to vyčítala. Koneckonců – sice nerada, ale vlastně to chápala. Hálkovi nebyli Felixovi ani Vincencovi sousedi. Byli to Klaudiviini sousedi, a právě proto za ně cítila určitou odpovědnost. Klaudivie odvrátila hlavu a zadívala se do otevřené šatny, kde na věšácích pod samolepkami s různými ovoci visely bundy a baňůžky. Převládala tu fialová barva a nášivky ušatého tvora, který vypadal jako polodementní koala: šklebil se z rukávů, zadních částí bund i ruksaků jako nemanželské dítě Mašinky Tomáše a Pikaču (Klaudivie si okamžitě zakázala představovat, jak by takový sexuální akt mohl probíhat). Zřejmě nějaký nový dětský trend. Asi animovaný seriál nebo mobilní hra nebo tak něco, říkala si Klaudivie. No, už tady byly horší příšery. Tahle ještě vypadá celkem rozto-mile. Skoro jako krteček. Klaudivie si dokonce musela přiznat, že by se ani moc nevzpouzela, kdyby něco takového v plyšové podobě sedělo v rohu jejího gauče coby mile in-

fantilní dekorativní prvek. Možná by dokonce mohly být dvě – v každém rohu jedna, aby bylo souměrnosti učiněno zadost. Nebo tři: ještě jednu doprostřed. Eukleidovská symetrie. Hm; kde tady může být nejbližší hračkářství? Klaudie si odkašlala. Zničehonic měla pocit, že má v ústech děsivě vyprahlo. To asi od toho, jak celou dobu mluvila jen ona. Potřebovala by se něčeho napít. Kupodivu přesně věděla čeho. Dětského nápoje Džusík Musík. S kiwi příchutí. Ale i melounový by bodl. Je v okolí nějaká prodejna, kde by se dal koupit? Tak populární značku by měli mít všude, ne? Klaudie si opět odkašlala a neklidně se rozhlédla. Vincenc s Felixem stále mlčeli, oči přilepené k televizi. Co kdybych je tady nechala, aby to s učitelkou dokončili, a skočila si koupit Džusík? A přitom se podívala, jestli v okolí není nějaké hračkářství? To přece nemůže zabrat moc času. Do pěti minut budu zpátky.

„Tady to je,“ podala jí učitelka pokreslenou čtvrtku. Klaudie se překvapeně obrátila. Ani si nevšimla, že se žena vrátila. Nepřítomně převzala výkres a zadívala se na něj.

Na první pohled to byla tuctová dětská kresba. Domeček, stromečky, bodlinaté slunce, máma, táta a dítě. Ale už na druhý pohled Klaudie cítila, jak se jí ježí chloupky na zátylku. Protože táta i dítě vypadali normálně – ale žena na obrázku měla obličej začmáraný černou pastelkou. Její tvář byla vymazána z existence brutálními, zuřivými tahy, které skoro protrhly papír. Jediné, co šlo rozeznat, byla barva jejich vlasů.

Ostře fialová.

„Můžeme si tu kresbu nechat?“ zeptala se Klaudie.

* * *

Prošli brankou školky a zastavili se u auta. Walter stáhl okénko. „Jak jste pořídili?“

Klaudie mu ukázala obrázek. „Tohle je zřejmě Otíkova nová rodina.“

„Otíkova?“

„Tak se jmenuje to Hálkovic dítě.“

Walter si kresbu prohlédl. „Tipuju, že ta paní s fialovými pačesy nebude Hálková.“

„Ne,“ řekla Klaudie. „Ta je blondýna.“

Felix si odchrchlal, plivl na chodník a poprvé po patnácti minutách promluvil. „Tak co vy na to?“ obrátil se na Klaudii a Vincence. „Cítíte jste to, že jo?“

„Jasně,“ odvětil Vincenc. „Šlo to z televize.“

Klaudie se zarazila – a potom pomalu přikývla. „Džusík Musík. A ten ušatý pižďuch.“

„Brutální silová magie,“ konstatoval Felix. „Až po okraj napumpovaná reklamou na dětské produkty. Valila se z toho pořadu pro předškoláky jak z kanálu – rovnou do těch nechráněných měkkých mozečků. Hrozný nápor. Dokonce i já jsem měl chuť okamžitě vyběhnout na ulici a ten džus si co nejrychleji koupit. Úplně mě z toho svědí lebka. Rodiče musejí s takhle naprogramovanými prcky zažívat v obchodech naprostý teror.“

„Myslíte, že to nějak souvisí s Hálkovými?“ zamračil se Walter.

„Určitě ne,“ volalo zevnitř auta vajíčko. „Určitě je to jenom náhoda.“

„Může být,“ ignoroval Felix ironii. „Může to být náhoda. Ale to nic nemění na faktu, že je to magická stopa v magické záležitosti – a já se ptám: můžeme si dovořit se tím nezabývat? Klaudie? Je to tvůj případ. Co myslíš?“

Klaudie si dala s odpovědí na čas. „Je pravda, že nevidím žádnou spojitost,“ prohlásila pak. „A i když riskuju, že budu vypadat jako nejpomalejší z Káčátek, nechápu, co by mohla mít reklamní kampaň na džusy a plyšáky společného se zmizením jednoho dítěte. Magickým bombardováním byla přece zasažena celá školka, tak proč by se následky měly projevit jenom v Otíkově případě?“ Pohlédla na Felixe. „Nicméně s tebou souhlasím: jelikož

netušíme, co se tady děje, nemůžeme si dovolit takhle oči-vidnou magickou stopu neprozkoumat.“

„Výborně! Rozhodnuto!“ soukal se Vincenc za volant. „Takže kam teď? Který televizní kanál to byl? Kavčí hory, Barrandov nebo Palmovka?“

„Ani jedno. Tyhle pořady dodávají televizím nezávislá studia na klíč,“ otevřel Felix zadní dveře toyoty. „Šoupni se, Waltere. A které soukromé studio vyrábí tenhle pořad, by nemělo být těžké cestou vygooglit.“

„Cestou?“ optal se Walter.

„Cestou do toho soukromého studia.“

„Správně,“ nechalo se slyšet vajíčko. „Rovnou do pasti.“

„Poslouchej, vajíčko,“ vmáčkl se k němu na zadní sedadlo Felix, „začínáš být silně negativistické. Mělo by sis dávat pozor, protože jestli v tom budeš pokračovat...“ Felix přibouchl dveře, „... dokonale mezi nás zapadneš a staneš se právoplatným členem týmu.“

„A to bys vážně nechtělo,“ doplnil Walter.

Vajíčko se zahlubalo. „Ne, asi ne,“ souhlasilo. „Už takhle mám vlastních problémů dost. Hele, lidi,“ vzpomnělo si, „nemáte někdo cigáro? Mám dneska celkem stres a docela bych si bafla.“

„Nikdo z nás nekouří,“ odvětila Klaudie. „Tedy většinou. A ty bys také nemělo. Není to zdravé.“

„Jo? Co by se mi asi tak mohlo stát?“ chtělo vědět vajíčko. „Nemám plíce. To jako dostanu rakovinu žlutku nebo co?“

„Koupíme ti cigarety cestou,“ rozhodl Vincenc a otočil klíčkem v zapalování. „Stejně se musíme někde stavit a nakoupit něco k pití.“

„Přesně,“ souhlasil Felix. „Nějakou minerálku nebo tak něco. Protože i když můj mozek ví, že ta reklama na džus byla jenom magický implantát, stejně mám žížeň jak trám.“

* * *

Nevypadalo to jako soukromé televizní studio. Ani trochu. Spíš jako obyčejná stodola.

Vincenc zaparkoval na trávníku, všichni vystoupili a vydali se k dvoukřídovým vratům. Vincenc, Felix i Klauddie ucučávali za chůze své Džusíky Musíky a vajíčko si zapalovalo třetí marlborku.

Nebylo zamčeno.

Uvnitř už to studio připomínalo trochu víc: green screen 3x6, dvě 4K kamery Panasonic AG-DVX200 namířené na plastovou imitaci pařezu, šibenice s mikrofonem, zdi polepené akustickou pěnou, v přítmí obrysy kulisy a v rohu stodoly oprýskaná makeupová toaletka.

Odkudsi se vynořila dívka s pískovými vlasy staženými do pevného culíku. Jednoznačná filmařská profesionálka; kraťasy, fotovesta, na nohou růžové Brooksy Glyceriny a v ruce kónický teleobjektiv. „Tady nemůžete kouřit,“ oslovila vajíčko.

„Proč ne?“ zeptalo se vajíčko. „Je tady hospoda? Nebo se bojíte, že vám tu chytne seno?“

„Nehrajte si na chytrolína a típněte to,“ přikázala mu dívka. To, že hovoří s oživlým velikonočním vajíčkem, ji nevyvedlo z míry ani trochu. Pak se otočila ke zbytku skupiny. „Netuším, jestli jste to zaznamenali, ale toto je soukromý objekt. Takže... Chcete něco?“

„My pořád něco chceme,“ řekl Felix. „Tentokrát mluvit s někým, kdo to tady má pod palcem.“ Změřil si ji. „Jste to vy? Máte to tu pod palcem?“

„Můj palec je na tohle příliš malý,“ napila se dívka z teleobjektivu a Klauddii teprve teď došlo, že to není součást kamery, ale ten nejfuturističtější termohrnek na kávu, jaký kdy viděla. „Vy jste přišli za Docentem Sumcem. Ale jelikož s ním zřejmě nemáte sjednanou schůzku...“

„To je pravda. Nemáme,“ přiznal Felix. „Ale ani ji mít sjednanou nepotřebujeme. My jsme totiž z Rady pro reklamu.“ Tramvajenku z roku 1987 už měl přichystanou.

„Úderné parakomando zaměřené na etiku, vkus a nezávádějící komunikaci se spotřebitelem,“ prokřupal si klouby Vincenc.

„A proto věřím,“ usmála se Klaudie, „že si na nás Docent Sumec čas rád udělá.“

„Vzhledem k tomu, že Docent tady dnes není, o tom pochybuju,“ oplatila dívka Klaudii úsměv. „Takže jak už jsem říkala: tohle je soukromý objekt a já vás teď bohužel musím požádat, abyste ho...“

„Ale, ale, Karlo,“ zaznělo z přítmi. „Přece bys tak vzácnou návštěvu hned nevyhazovala.“

Všichni otočili hlavy, jako by je měli spojené jedním táhlem.

Bělovlasý tloušťík, kterého viděli na obrazovce ve školce, vystupoval ze tmy zvolna a neslyšně; skoro jako by ho někdo táhnul na odhlučněném skateboardu. Pozorovali, jak se k nim blíží, a jedinými zvuky v celé stodole bylo šustění zašlapávané cigarety pod podrážkou pana Vajíčka a trojhlasé srkání brček zabodnutých do Džusíků Musíků. Klaudie bedlivě sledovala ruce s baculatými prsty i rty pod bílým knírkem, ale přestože se ani jedno nepohnulo a nezformovalo zaklínadlo, stejně měla pocit, jako by se jí přes mozek přelila horká vlna. Zmateně zamrkala – ale ať už to bylo cokoliv, bylo to hned pryč.

„Buďte zdraví, děti moje!“ rozpráhl ruce mužík. „Každý host je v mém skromném příbytku vítán, bez ohledu na pohnutky, které ho přivedly. Miluji společnost – zvláště společnost mladých a energických lidí s vitální auroou a jiskrou inteligence v bělmu. Čím mohu sloužit, přátelé?“

„Jste majitel tohoto studia?“ vyjmula brčko z úst Klaudie. „Pan, hm, Sumec?“

„Docent,“ opravila ji Karla.

„Karličko, Karličko,“ napomenul ji mužík. „Nač svazovat bystřinu konverzace upjatými formalitami? Tituly nehrají roli.“ Pohlédl Klaudii do očí a ta pocítila nervózní zamračenění až v dolním konci míchy. „Ano, já jsem Docent Sumec.“

„A vyrábíte tady televizní pořad?“ ujišťoval se Felix. „Zaměřený na předškoláky?“

„Vynikající postřeh, mladý muži. Vskutku, taková jest má specializace.“

„V tom případě na vás máme několik otázek.“

„Otázek? Miluji otázky! Sem s nimi, švarní mláden-ci a sličná děvo a... podivuhodný oválný objekt! Milerád odpovím na cokoliv!“

„To jsme rádi.“ Klaudie byla ze Sumcovy vstřícnosti čím dál víc nespá. „Protože jako první bychom se chtěli zep-
ptat...“

„... kde se tady v okolí dají koupit další Džusíky Musí-
ky,“ skočil jí do řeči Felix a jeho brčko zachrochtalo, jak vy-
sál poslední kapku.

„A tentokrát větší množství,“ připojil se Vincenc. „Tře-
ba kontejner. Nebo dva.“

„Možná bychom se neměli ukvapovat a důkladně si
to promyslet,“ zamnul si bradu Felix, „a objednat rovnou
celý nákladní vlak.“

„Nebo dva,“ řekl Vincenc.

„Nebo dva,“ souhlasil Felix.

„Ano, to jsem si přesně myslel, že se stane,“ potřásl
hlavou Walter. „Že se zachováte jako sobci a objednáte si
Džusíky jen pro sebe. A co já? Na mě nemyslíte, co? Ne-
mysleli jste na mě, už když jste si kupovali první Džusíky!
Úplně jste se na mě vykašlali!“

„Dyť jsi ho nechtěl!“ bránil se Vincenc.

„Protože jste přede mnou zákeřně zatajili, jak lahodně
osvěžující má chuť!“

„Tak dost!“ Klaudii samotnou překvapilo, kolik vůle
musela vynaložit, aby to vyslovila. „Nepřišli jsme sem,
abychom se ptali na Džusíky Musíky.“ Odložila prázdnou
krabičku na nejbližší stůl. „Přišli jsme, abychom se zepta-
li, jak se jmenuje ta absurdně roztomilá koala. A kde se dá
koupit jako plyšová hračka.“

„A jako samolepka,“ řekl Vincenc.

„A nášivka na oblečení,“ řekl Walter.

„A batoh,“ řekl Felix.

„A tričko.“

„A čepice.“

„A penál.“

„A lego sada.“

„A zubní pasta.“

„A kukuřičné lupínky.“

„A třívrstvý záchodový papír s barevným logem.“

„Já jsem vám to říkalo,“ prohlásilo vajíčko. „Přímo do pasti. Neříkalo jsem vám to? Říkalo. Ale poslouchali jste mě?“ A opět si samo spokojeně odpovědělo: „Neposlouchali.“

Docent Sumec vylovil z kapsy saka brýle s fialovou obroučkou a nasadil si je. „To je mluvící vajíčko?“ užasl.

„Jo, je. No a co?“ nafouklo se vajíčko. „Já se za to nestydím. Ano, kořeny mého původu sahají do rodu kura domácího a já jsem na to hrdé. Vadí to snad někomu? Je tu nějaký bílkovinofoob? Nebo snad nemám právo tady být? To se mi snažíte naznačit? Nemám povolený vstup tam, kam mají přístup lidé? Vládne tu vaječný apartheid?“

Sumec na něj fascinovaně zíral. „To je mluvící vajíčko,“ opakoval.

„Jistěže je to mluvící vajíčko,“ odmávl to Felix. „Toho si nevěšmejte. To je nový plán Rady na označování komerčních prezentací. Seženeme mu buřinku a budeme s ním natáčet reklamní jingly.“

„Cože?“ řekla Karla. „Aby vajíčko s buřinkou uvádělo reklamy? Větší nesmysl jsem v životě neslyšela.“

„Váš mladistvý věk,“ obrátil se k ní Walter, „je jedinou omluvou pro vaše racionální uvažování, mladá dámo.“

„A když už mluvíme o reklamách,“ navázala hladce Klauďie, „můžete třikrát hádat, co sem naši Radu přivedlo.“

„Podprahová reklama,“ zkazil hádanku Felix.

„Na Džusík Musík a toho koalího maskota,“ udělal Vincenc metalového paroháče.

„Tak,“ přikývla Klauďie. „Máme totiž ohledně nich poměrně ožehavou otázku. A sice,“ olízla si rty, „proč je pro-

pagujete pomocí kouzla selektivního vnímání, když jsou to samy o sobě tak fantastické produkty, které žádnou reklamu nepotřebují?”

„Kouzlo selektivního vnímání?“ Docent Sumec s obtížemi odtrhl oči od vajíčka a zamračil se. „Já přece nepoužívám kouzlo selektivního vnímání. Pracuji zásadně s komerčním kódováním syrové magie.“ Zamračil se ještě víc. „Můžu se zeptat, proč jste zmínili právě kouzlo selektivního vnímání?“

„Podívejte, já myslím, že je na čase si nalít čistého vína,“ řekl Felix.

„Vína...? Nebo džusu?“ nadhodil Vincenc.

„Vína,“ opakoval Felix a Klaudie si všimla, jak se mu třese ruka, v níž svírá prázdnou krabičku od Džusíku Musíku. „Asi všichni tady si uvědomujeme, že jsme právě pod bezprecedentním tlakem reklamní magie. Bohužel je ten tlak tak silný, že nám to vědomí k ničemu není. Nervový systém dostává maximální záhul. Musím přiznat, že kdyby můj mozek neměl dostatečný přísun elektrolytů v podobě úžasného Džusíku Musíku, netuším, jak bych takhle drtivý reklamní atak zvládl.“ Krabička v jeho hrsti začala prskat.

„Dá se říct,“ zamyslel se Vincenc, „že Džusík Musík nás všechny zachránil. Je to v podstatě jediná obrana proti infikaci reklamou na kraviny, který nechceme.“

„A obří zásluhu na tom má taky koala,“ připomněla Klaudie. „Už jenom vzpomínka na její bezprostřední rošťácký úsměv je psychickou vzpruhou, díky níž může člověk pokračovat v pátrání, kdo a proč tady používá kouzlo selektivního vnímání.“

„No já to rozhodně nejsem,“ opáčil Docent Sumec. Jeho oči opět zabloudily k vajíčku. „Takže o to vám jde? Hledáte stopy po původci kouzla selektivního vnímání?“

„To taky. Ale hlavně hledáme další várku Džusíku Musíku.“ Vincenc se rozhlédl po stodole. „A něco mi říká, že v prostorách firmy, která mu dělá reklamu, by se pár palet

dalo vyškrábnout.“ Kývl na kolegy. „Rozdělíme se a prohledáme to tady.“

„Na to zapomeňte,“ postavila se mu do cesty Karla. „Nikdo tady nic prohledávat nebude. Zkuste to – a já vás odsud vynesu v zubech.“

Vincenc se rozzářil. „Odkakživa jsem prahнул po tom, aby mě ženský nosily. Sice na rukou, ale zuby беру taky.“ Zatnul pěsti a nakročil k ní.

Krabička ve Felixově ruce praskla.

„Stop,“ zvedl měkkou bílou dlaň Sumec. „Nechte těch nesmyslů – oba.“ Působil dojmem, že právě dospěl k nějakému rozhodnutí. „Mám pro vás nabídku.“

„Jestli nenabízíte, že nám pomůžete hledat,“ Vincenc se ani neobtěžoval na něj pohlédnout, „tak nemáme zájem.“

„Mám něco lepšího,“ sdělil mu Sumec.

„Bednu pískacích koal?“ zadoufala Klaudie.

„Mám velmi lukrativní informaci o působení selektivního vnímání v oblasti Prahy. A jsem ochoten vám ji přepustit. Výměnou za tohle.“ Sumec namířil buclatý ukazovák.

„No dovolte?“ načuřilo se vajíčko. „Já nejsem žádné *tohle*. Teda... dobře, ještě ráno, když jsem leželo v ošatce, jsem možná bylo... ale teď už ne. Teď jsem samostatná myslící bytost. Individualita. Svěprávná osobnost. A nikdo nemá právo mě měnit s kýmkoliv za cokoliv.“

„Jasně, vemte si ho,“ pokrčil rameny Felix. „Co je to za informaci?“

„Nemůžete mě jen tak někomu prodat!“ protestovalo vajíčko. „Nežijeme v otrokářské společnosti! Kdo ví, co se mnou ten dědek provede!“

„Co bych s vámi asi tak prováděl?“ nechápal Sumec. „Nabídnu vám solidní smlouvu. Vedu přece dětský pořad. Nebo si snad umíte představit jinou oblast šoubyznysu, kam byste se hodilo víc? Hlavně mi tady nevykládejte,“ přeměřil si vajíčko otcovsky shovívavým pohledem, „že vás ani trochu neláká možnost stát se televizní hvězdou.“

„Ale samozřejmě, že ho to láká,“ odpověděl za osloveného Felix. „A víc než trochu. Znáám vajíčko už pětadesát minut – to znamená skoro celý jeho život – a můžu vám zaručit, že je pro tuhle kariéru jak dělané. Předimenzované ego, neustálá potřeba být středem pozornosti a neochota vložit do toho sebemenší množství kreativní práce. Ideální materiál pro televizi. Nebo, pokud by nemělo talent, pro youtube.“

„Právě jsem se urazilo,“ informovalo je vajíčko. „A tu nabídku samozřejmě beru.“

„Tak to bychom měli,“ odhodil Felix zmačkanou krabičku od džusu. „No a teď ten lukrativní bonz, Docente. Co pro nás máte? Vysypte to.“

„Důvod, proč jsem předtím zpozorněl při zmínce o kouzlu selektivního vnímání,“ Sumcův hlas mimoděk sklouzl do měkce nabádavého tónu, jako by hovořil ke svému obvyklému publiku, „je ten, milé děti, že s jeho neblahým efektem už nějaký čas marně zápolím. Abych byl konkrétní: v jisté pražské čtvrti existuje zóna, v níž mám kvůli vedlejším následkům tohoto kouzla dlouhodobě oslabený reklamní zásah. Kdosi tam praktikuje selektivní vnímání tak drastickým způsobem, že tamější dětské jednotky vůbec nereagují na televizní masáž. A to je pro můj obchodní model velice špatné. A ještě horší je, že i když vím, ze kterého bodu se tato magie šíří, nic s tím nezmůžu. Přestože znám přesnou adresu. Dokonce i název instituce, která tam sídlí.“

„Žádné obavy, my si s tím poradíme,“ prohlásil Felix. „Co je na té adrese za podnik?“

* * *

Vincenc rozkopl dveře porodnice a zařval: „Tak jo, sralbotkové! Nikdo ani hnout!“

A na zlomek sekundy to vypadalo, že ho všichni poslechnou: zdravotní sestry ztuhly v půli kroku, doktoři

před bočním vchodem v půli cigaret a kojící matky v půli výstřiku. Dokonce i novorozenci vypouli oči a zapomněli na bradavky.

Ale byl to opravdu jen mžik. Pak Vincencovo charisma přestalo účinkovat a všichni se dali do pohybu. Zdravotní sestry se s jekotem rozeběhly, prchající doktoři chvatně šluškovali posledních pár prásků, novorozenci se rozvřeštěli a hysterické matky jim pumpovaly mléko přímo do rozšklebených ksichtíků.

K tomu, aby se Vincenc rozjel, by ovšem stačilo i daleko menší pandemonium.

„Copak jsem jasně neřekl *ani hnout?*“ napálil to nejbližší sestře pěstí do obličeje. Odplachtila na svou kolegyni; ta se jí ovšem stihla vyhnout a pokusila se s dítětem v náruči prosmýknout do bezpečí. Což by se jí možná i povedlo, kdyby jí Felix iniciativně nepodrazil nohy. Sestra sebou třískla o zem, mimino vyletělo z náručí a kutálelo se po podlaze. Vincenc ho nakopl ukázkovým bodlem.

Mimino klouzalo po dlaždičkách, vřískalo, cvakalo kusadly a chlístalo brčálový jed.

Protože to pochopitelně žádné mimino nebylo.

Byla to bělavá larva o velikosti bochníku šumavanu a zalykala se vztekem.

Stejně jako zdravotní sestry. V téhle chvíli už běžely úplně všechny. Rovnou na Vincence. Divoce ječely, prsty s černými drápy zakřivené, žraločí zuby vyceněné. Lidská kůže, ledabyle navlečená na obličejích, se trhala zuřivými grimasami.

Vincenc se usmál a rozkročil.

Docent Sumec jim předem prozradil, co mají očekávat: firmu řízenou urbanizovanými mochoviky (konkrétně rodem lesních divousů, jenž se kdysi odtrhl od boubínských lešijů), která ve velkém obchoduje s novorozenci. Protože na magickém černém trhu je vždycky poptávka po novorozencích. Každá čerstvě založená okultní lóže, ať už jde o klasické satanisty, keltské druidy nebo křesťanskou

sektu jiftáchovců, se jako první shání po nějakém tom mrňousovi, kterého by mohla na oltáři slavnostně podříznout, a předvést tak novým členům *nejsme žádní nazdárci, můžete do nás bez obav sypat peníze*. O prodeji novorozenců na součástky do čarodějnických přísad („přidej výluh z mandragory, sušenou muří nohu a flakón krve neviňátka“) ani nemluvě. Mimina jsou zkrátka v hermetických kruzích horké zboží. Horší už je to s jejich obstaráváním. Na číhání u babyboxů s pácidlem byznys nepostavíte a kradení z kočárků za bílého dne už také není, co bývalo. Ve výsledku je rozhodně pohodlnější založit si falešnou porodnici a nechat matky, ať vám ty prcky dobrovolně dodávají samy. To s sebou samozřejmě nese problém účetního schodku: když takové matce seberete dítě, je určitá pravděpodobnost, že jí bude chybět – a likvidace maminek ve větším měřítku časem přivábí nežádoucí pozornost. Ještě štěstí, že mochovíkové za sebou měli několikasetletou praxi v zaměňování dětí za podhozence; tenhle trademarkový trik se jim teď náramně šiknul. Podzemní líheň chrlila podhozence jako na běžícím pásu (nejekonomičtější variantou se ukázaly larvy mantikory laistrygonské), medulinské sestry je měnily za novorozence hned po prvním kojení a každá matka (a později i její okolí) byla očarována kouzlem selektivního vnímání, aby v tom slizkém zubatém červovi i nadále viděla své roztomilé děťátko. Šlapalo to jako dobře promazaný stroj. Pravá nemluvnata jedno po druhém krvácela pod čepelemi rituálních dýk, matky pyšně sledovaly, jak larvy s bryndáčky požírají dětskou výživu i se skleničkami, a částka na bankovním účtu patriarchy Mikolaje utěšeně bobtnala. Klaudivii sice nebylo jasné, jak do toho všeho zapadají Hálkovi se svým čtyřletým synem, ale ve chvíli, kdy jim Docent Sumec sdělil adresu porodnice, pochopila, že před tak očividnou souvislostí nejde zavírat oči. Klinika se nacházela pouhé dva bloky od domu, kde Hálkovi a Klaudivie bydleli.

Vincenc stál uprostřed chodby a zdravotní sestry se na něj řítily ve vyceněné, řičící hordě. Byly už tak blízko, že Klaudie rozeznávala husté černé chlupy na jejich svalnatých předloktích – a pocítila mimoděčné bodnutí závisti. Tyhle hrdé děvuchy na nějakou depilaci zvysoka kašlaly.

Klaudie, Felix a Walter se drželi za Vincencem. V podobných situacích toho nebylo moc, co by mohli dělat: medulinské divoženky se nedaly telepaticky ovládnout (takže to Klaudie ani nezkoušela) a jako mrtvé rozhodně nevypadaly (čímž ze hry vypadával i Walter). A že by svou hřivnou přispěl Felix... a třeba se je pokusil nějak vtipně urazit... raději nikdo ani nenavrhoval. Ale hlavně: Vincenc by je nenechal, aby mu kazili zábavu. „Zábava“ byl ostatně jeho hlavní argument, když v autě probírali, jakou taktiku průniku do porodnice zvolit. Zbytek týmu na plán frontálního útoku nakonec přistoupil, protože představa, že by se mohli do magické pevnosti lesního lidu nenápadně vplížit, se opravdu jevila jako značně naivní. Čili se rozhodli nakráčat tam hlavním vchodem, vypustit Vincence a počkat si na skóre. Všem bylo pochopitelně jasné, že přesně o to Docentu Sumcovi šlo – aby vyběhli podnik, který mu kazil kšefty. Ale nikomu to příliš nevadilo. Pokud je to v pátrání posune, proč by z toho Sumec nemohl taky něco mít? Koneckonců – zbavil je vajíčka. Už jenom za to by si zasloužil bonus.

Sestry zaútočily.

Přes Vincence se převalil běsnící koberec rukou, nohou, drápů, zubů a bílých čepečků a zavinul ho do řvoucí role.

Zábava vypukla.

Uprostřed chodby se roztočil sloup z lidských těl, uvnitř něhož se míhal Vincencův rozmazaný stín – a ze kterého začaly vylétávat bílé čepečky, zuby, sem tam utržená ruka či noha, občas dokonce celá sestra. Jedna taková těsně minula Klaudii, pleskla o zeď a s chropotem po ní sjela. V místech, kde mívá člověk normálně břicho, zel ru-

dočrný kráter proražený Vincencovou pěstí. Na stěně zůstal slimáčí pruh krve a nalepených cancourů stěv.

„Jak tohle může někdo považovat za zábavu?“ pohoršil se Walter. „Není v tom žádná sofistikovanosť, žádná jemnosť. Jen primitivní hrubosť. Skoro jako ve sportu. *Sans mentir*, tohle je vážně na úrovni boxu, zápasů v bahně... nebo dokonce fotbalu.“

„Nebo wrestlingu,“ přidala se Klauďie.

„Wrestling není sport,“ poučil ji Walter. „Tam je všechno dohodnuté předem.“

„Cože?!“ řekl Felix.

„Je to tak. Všem vládne železnou rukou kayfabe.“

Sloup zápasících postav zakolísal – a pak se začal zvolna sunout kupředu. Vincenc ho tlačil chodbou krok za krokem, centimetr za centimetrem, spíš silou vůle než čím jiným. Snažil se za každou cenu dodržet plán: co nejrychleji se dostat k záznamům v ředitelově pracovně. Jen tam se totiž dalo zjistit, co organizace mochoviků provedla s rodinou Hálkových a kam zašantročila Otíka. A že to musí být co nejrychleji, bylo bez debaty. Protože až mochovikové zjistí, že sesterská obrana nefunguje, nasadí větší kalibr. Nikdo z Felixova týmu sice netušil, co to přesně bude, ale věděli jedno – ty larvoidní podhozence musí něco rodit. Ani jeden z nich neměl detailní znalosť vývojových stádií mantikory laistrygonské, ale tušili, že pokud existuje nějaká obří královna matka, bude lepší se jí vyhnout. Takže rychle dovnitř a rychle ven; to bylo heslo celé akce. A Vincenc se o to vážně snažil. Větrný mlýn jeho paží vířil, pěsti zmohutnělé energií prorážely lebky i trupy, drapákovité prsty se bořily do těl a vytrhávaly klubka vnitřností, nohy kopaly a drtily, dupaly po ležících postavách, prošlapávaly hrudní koše i chrčící obličej... a celý ten masakrální cirkus se nezadržitelně šinul vpřed, směrem ke koženkovým dveřím ředitelovy kanceláře. Teď právě míjeli jednosměrné zrcadlo, za nímž novopečené matky kojily svá děťátka. Odhlučnění pokoje muselo být

dokonalé, protože dotyčné ženy viditelně neměly poně-
tí, co se pár metrů od nich odehrává (anebo to taky mohl
být následek čerstvě aplikovaného selektivního vnímání).
Sestry na chodbě chrčely a bublaly, Vincenc supěl, kosti
praskaly, orgány čvachtaly a krev pod podrážkami mlas-
kala, ale nic z toho matky neslyšely. Měly oči jen pro svá
robátka. Seděly na postelích v rozhalených županech a se
šťastnými úsměvy shlížely na zubaté larvy, které jim vi-
sely zakousnuté z rozdrásaných prsů; něžně jim broukaly
a hladily je a nevnímaly, jak jim mezi prsty protéká lepka-
vý sliz a kape do louží krve a odhryzaných bradavek.

Zdravotní sestry mezitím pochopily, že Vincence kon-
tákním bojem nezastaví a změnily taktiku. Zatímco větši-
na stále zaměstnávala protivníka, několik zmizelo v bílých
dveřích a obratem se vrátilo s dlouhým vozíkem, na němž
byly vyrovnány řady zabalených larev.

Vzápětí se ukázalo, že novorozeňata v zavinovačkách
jsou překvapivě efektivní munice.

Jistě, házet po někom čerstvě vylíhlými holometaboliky
se může zdát jako plán z *Toma a Jerryho* z roku 1964 – ale
kupodivu fungoval. Hlavně proto, že každá larva, kte-
rá Vincence trefila, se do něj okamžitě zahryzla. Během
pěti sekund tak byl Vincenc doslova obalen zakousnutý-
mi červy; nejmíň osm mu jich viselo na každé ruce, dob-
rých dvanáct na každé noze, tři se mu houpali na obličej
a jeden v rozkroku. Vincenc vypadal jako historický potá-
pěč ve skafandru slepeném z obrovských klíšat. Což lo-
gicky ovlivnilo jeho pohyb: probojovával se vpřed čím dál
pomaleji a pomaleji, až se zastavil úplně. A jásající sestry
ho bombardovaly dalšími a dalšími zubatci. Ke koženko-
vým dveřím ředitelovy pracovny zbývalo jen pět metrů –
ale stejně dobře to mohlo být pět kilometrů.

Felix a Klaudivie na nic nečekali. Felix kopnutím převrá-
til odkládací stolek, utrl dvě nohy a jednu hodil Klaudivii
– a společně se vtlačili před Vincence a začali nadhazova-
né larvy odpalovat zpátky jako obří baseballové míčky. To

poskytlo Vincencovi čas, aby si z nejstrategičtějších míst serval zahryznuté sliznatce, rozšlapal je a obnovil bojový kontakt se sestrami. Jakož i pohyb vpřed.

Teď se Klaudivii dávný pobyt na dětském softballovém táboře hodil: improvizovaná pálka při každé ráně zabrněla v prstech, trefené larvy svištěly vysokými oblouky a přšely zpátky na sestry, které ochutnávaly vlastní medicínu. Ke koženkovým dveřím zbývaly už jen tři metry.

V ten moment se zpoza rohu vynořilo to, čeho se obávali.

Jen v trochu jiné podobě.

Na scénu nevstoupila žádná gigantická královna matka, žádná obří samička mantikory laistrygonské, která by za sebou vlekla ulepený vak trubicovitých vaječníků a šavlovitými kusadly šmikala hlavy jako na běžícím pásu. Larvy totiž ke svému zrodu královnu nepotřebovaly.

Klíčové slovo bylo gemiparie.

Mantikory se množily pučením.

Chodbou po všech čtyřech lezlo třímetrové lidské nemluvně, z jehož těla trčely na všechny strany zárodky larv. Děcko jimi bylo zcela obsypané, rašily mu na zádech, na bocích, na rukou, na nohou, na zadku, na tenkém špičatém penisu, na obludně se vlnících břišních faldících, dva zárodky vyrážely z čela jako nesouměrné rohy, jeden na horním rtu a jeden se klubal přímo v očním koutku. Vypadalo to, jako by celé tělo pokrývaly obrovské mokvavé boláky. Boláky, které se hýbaly. Skrz tenkou blánu kůže se tlačily hlavy nezformovaných larv, mazlavě se vrtěly a mátožně stříhaly blanitými kusadly.

Klaidie nechápala, jak něco takového mochovikové dokázali vypěstovat..., ale ve chvíli, kdy si uvědomila, že v sobě larvy mají lidskou DNA, jí začalo svítat, proč se matky nechávají tak snadno omámit kouzlem selektivního vnímání.

Nemluvně na ně upřelo vypoulený pohled blankytných očí a otevřelo bezzubá ústa.

Felix pochopil, co se stane, o zlomek vteřiny dřív než Klaudie – takže ji stihl strhnout stranou. A ještě při tom podrazil Vincencovi nohy.

„Na ňa,“ zadunělo mimino a z úst vytryskl proud temně zelených zvratků.

Prosvištěl nad ležícím Felixem, Klaudií i Vincencem, těsně minul ke zdi přimáčknutého Waltera a naplno zasáhl jednu ze sester.

Kyseliny účinkovaly expresně. Jak sestru proud nesl chodbou, začala se rozpouštět ještě v letu. A když s ní blitkotrysk mrštil o protější stěnu, rozcákla se o omítku už jen hrst rozleptaných kostí.

Felix se začal plížit ke dveřím ředitelovy pracovny. Klaudie ho napodobila; Vincenc se škrábal za nimi. Walter se sunul podél stěny.

Ke dveřím zbýval jen metr a půl, když v hrdle obřího mimina opět zahřmělo.

Felix se dotáhl na práh, vleže vztáhl ruku a zmáčkl kliku koženkových dveří.

Zamčeno.

Nemluvně k nim otočilo hlavu. Uši drhly o stěny a rozhoupávaly nástěnky; když dítě sklonilo bradu, aby se líp zaměřilo, načesaná šošolka strhla zářivku.

„Uhni,“ vztyčil se za Felixem Vincenc.

„Bla bla,“ zaburácelo mimino.

Vincenc se vrhl proti dveřím a vletěl do ředitelovy kanceláře v oblaku třísek z rozštípnutých zárubní. Felix a Klaudie tam vpadli za ním.

Z oslintaných úst vyrazil zelenočerný gejzír.

Walter skočil na poslední chvíli: bylo to tak těsné, že mu proud zvratků lízl záda. Když dopadl vedle Klaudie, viděla, že zadní část jeho kabátu přestala existovat: místo látky zela propálená díra, ze které se kouřilo.

Walter se vymrštil a s pištěním ze sebe začal strhávat syčící cáry oblečení. Felix přibouchl poškozené dveře a Vincenc je zablokoval ocelovou kartotékou. Ale všem

bylo jasné, že je to provizorní řešení. Pro žaludeční kyselinu nepředstavovaly koženkové dveře velkou překážku. Zbývala jim nanejvýš minuta.

„Je mi líto, ale návštěvní hodiny jsou až od tří,“ řekl kdosi.

Všichni se otočili.

Patriarcha mochoviků Mikolaj seděl za psacím stolem a mířil na ně loveckou brokovnicí.

Představa, že jim zbývá ještě minuta, se náhlejevila jako nemístný optimismus.

* * *

„Pro nás návštěvní hodiny neplatí,“ odpověděl Felix. „My nejsme obyčejní návštěvníci.“

„Nechte mě hádat,“ pravil Mikolaj. „Jste inspekce z ministerstva zdravotnictví. A máte v kapse falešnou průkazku, která to potvrzuje.“

„Špatně,“ řekl Felix. „Jsme soukromí vyšetřovatelé, co pátrají po rodině rozvrácené kouzlem selektivního vnímání. A vy máte informaci, kterou potřebujeme.“

„Vida. Přístup s otevřeným hledím. Pozoruhodné.“ Rty v zeleném plnovousu se nepatrně roztáhly. „A můžu se zeptat, jak onu informaci plánujete získat? Ne, nechte mě hádat. Použijete hrubé násilí jako v případě našich nebohých sestřiček. Pošlete na mě tu vaši mlátičku,“ Mikolajovy oči se letmo dotkly nahrbeného Vincence, „aby ji ze mě vytloukla. Ale jelikož se jí za stávající situace nepovede ke mně udělat ani dva kroky, je mi vážně záhadou, jak to hodláte provést. Když navíc nemáte moc času.“

„Da da,“ ozvalo se na potvrzení z chodby, něco udeřilo do dveří a ty začaly syčet.

„To je podruhé, co jste se pokusil hádat,“ sdělil lesnímu muži Felix, „a podruhé, co jste to úplně projel. My z vás nepotřebujeme tu informaci vymlátit.“

„Tak moment...“ začal nesouhlasně Vincenc, ale Felix nevnímal nic než Mikolaje: „Vy ji totiž s námi ochotně směníte.“

„Směním? A ochotně?“ přeptal se patriarcha. „Za co? Za nějakou jinou informaci? Co zajímavého byste vy čtyři asi tak mohli vědět?“ Přeměřil si postavy před sebou: okousaný hippísák, polonahý tlustoch s hromádkou propáleného šatstva v náručí, bledá ženština a chlapík v bačkorách. „Ale hlavně,“ pokračoval Mikolaj, „proč bych s vámi měl vůbec handlovat? Proč vás rovnou nezlikvidovat? To je přece daleko jednodušší. A uspokojivější.“ Dvouhlavňové ústí brokovnice se zvedlo.

„Protože my nejsme důležití,“ odvětil Felix – a Klaudivi napadlo, že z něj ta věta vyšla tak lehce a přirozeně, jako by si to opravdu myslel. „Důležitý je ten, kdo nás sem poslal. Váš úhlavní nepřítel. Ten, kdo vám bude škodit i dávno po tom, co nás rozstřílíte brokovnicí a rozleptáte kojeneckými blitky. Nabízím vám jeho identitu výměnou za informaci, co jste provedli s Hálkovými.“

Mikolaj se na ně beze slova díval. Obličej zarostlý chaluhovitým vousem a lišejníkem neměl nejčitelnější mimiiku, ale i tak byla Klaudivie ochotná přísahat, že nehnul ani brvou. Z ničeho se nedalo vyčíst, jestli zvažuje Felixův návrh, anebo si jen vychutnává moment těsně před tím, než to zmáčkne. Ukazovák zaháknutý za obě spouště brokovnice byl pokrytý mechem, a tak Klaudivie nerozeznávala, jestli už nebělá. Takže nebude žádný varovný signál. Prostě to přijde. Zableskne se a dávka broků jí rozprskne mozek po zdi.

Pomyslela si, že to není úplně nejhorší způsob, jak z tohoto světa odejít. Alespoň to bude rychlé.

Sekundy ubíhaly. Mikolaj seděl za stolem nehnutě jako čerstvě naaranžovaný samorost. Dveře mezitím stekly do dýmající kaluže a kovová kartotéka expresně rezavěla a sypala se. Mezi zárubně se nasunul výřez obličejce s modrým okem. Mimino vypadalo našňupnutě. Tvář mělo zrudlou a třáslo se; zárodky larev z něj vylétávaly jako

špunty ze šampaňského. „Ga ga!“ informovalo je rozduřeně.

„Fajn,“ prohlásil vrchní močovik a odložil pušku vedle klávesnice počítače. „Souhlasím. Řekněte mi, kdo za tím stojí, a já vám na oplátku prozradím, co jsme udělali s Málkovými.“

„Hálkovými,“ řekla Klaudie.

Mikolaj jí věnoval jen velmi zběžný pohled. „Máte představu, kolik rodin naším zařízením každý měsíc projde? To jméno mi pochopitelně nic neříká. Budu si to muset najít v databázi.“

„Chápeme, že vám jméno Hálkových nic neříká,“ ujistil ho Felix. „Ale jméno, které vám možná něco říkat bude, je Docent Sumec.“

Tentokrát Mikolaj brvou hnul. A dost podstatně. „Hmmm,“ vydralo se z houštiny vousů. „Hmmm. Ano, to říká. To tedy ano. Takže ten vás sem poslal?“

„Jo.“

„Hmmm.“ Klaudie pozorovala, jak lesní muž ten fakt zpracovává. „Víte co? Měli jste pravdu. To je opravdu velmi zajímavá informace. Děkuji.“ Klávesnici si přitáhl prudčeji, než by musel. „Jak jste říkali jméno té rodiny? Váلكovi?“

„Háلكovi.“ Klaudie cítila, jak v ní polehoučku zabublalo podráždění. „Chceme vědět, co jste s nimi provedli.“

„My tady s rodinami nic neprovádíme.“

„Kromě toho, že matkám zaměníte dítě, a ještě je očarujete kouzlem selektivního vnímání?“ zeptala se Klaudie.

„Kromě toho,“ souhlasil Mikolaj. „Ale rodinami jako takovými se nezabýváme. Odebrané dítě prodáme nejvyšší nabídce, matku propustíme do domácího ošetřování a tím to pro nás končí. Dál už s nimi žádný kontakt neudržíme. Pokud rodina nebydlí zhruba v kilometrovém perimetru okolo porodnice, kde je magie nejúčinnější, kouzlo selektivního vnímání postupně vyprchá. Je to tím, že ho kombinujeme se zaklínadlem uvolňování podvědomí. Laicky řečeno: matka v larvě vidí své dítě prostě pro-

to, že ho v něm vidět chce. Je to její podvědomá touha, my jí tak nemusíme nic násilím vnucovat a celá magie je energeticky výhodnější. Což je pro nás důležité, protože naše magické zdroje mají tendenci k silovým výkyvům. Ano, zaklínadla nejsou tím pádem tak trvanlivá a matky naši fikci časem pomalu prohlédnou, ale v té chvíli už to není náš problém.“

Klaudii připadalo, jako by měla hrdlo ucpané žhavou briketou. „A co se stane,“ její hlas zněl jí samotné přiškrcečně, „ve chvíli, kdy matky vaši fikci prohlédnou?“

„To je různé.“ Mikolaj se opřel a prohrábl si velebňe vous. „Jak už jsem říkal, zpravidla k tomu dochází pomalu, takže matky nejdřív získají dojem, že s jejich dítětem není něco v pořádku a že ho vlastně nemilují. Ještě nevidí, že je to ve skutečnosti larva, cítí jenom, jak jim je to miminko cizí a nevýslovně odporné. Čili ho ve většině případů šoupnou do dětského domova. Tam končí naprostá majorita našich larev. Nicméně někdy nastane případ, že kouzlo opadne rychle a pak se může přihodit, že matka své dítě v afektu zabije. Nebo sebe. Nebo obojí. Permutace jsou různé. Ale z celkového počtu je to jen pár procent.“

„Jen pár procent,“ opakovala Klaudie. Něco v tónu, jakým to řekla, Felixe zřejmě znepokojilo, protože na ni vrhl varovný pohled. „Předpokládám, že v databázi máte jména zákazníků, kterým jste původní děti prodali,“ vstoupil do hovoru.

„Jistě.“ Mechem obrostlé prsty přestaly vískat plnovous a uchvátily počítačovou myš. „Jméno té rodiny bylo... hmmm, Hálkovi, že? Vida, přece jen to s mou pamětí není tak zlé.“ Vrhla na Klaudii samolibý pohled a Klaudie měla tak strašnou chuť mu dát pěstí, jako už dlouho nikomu.

„Pokud by vám to nevadilo,“ udělal Felix krok ke stolu, „mohli bychom se do té databáze podívat sami? Ne že bychom vám nevěřili.“

Mikolaj mlčky otočil monitor a přistrčil mu klávesnici.

Nezabralo to ani dvacet sekund.

Nezabralo to ani dvacet sekund a věděli, že Hálkovi v systému nejsou.

Nikdy v této porodnici nebyli. Neměli s ní vůbec nic společného.

Felixův tým se už od školky hnal po falešné stopě.

* * *

Skoro hodinu jim trvalo, než se dostali z porodnice: než s vrchním mochovikem vyhandrkovali bezpečný odchod; než Mikolaj uklidnil běsnící zdravotní sestry; než sestry zkrotily vyjící obří nemluvně. Spousta hluku, spousta dramatu. A všechno pro nic. Seděli u Hálkových v kuchyni, omlácení a schlíplí.

Tedy schlíplá byla hlavně Klaudie, která je sem zatáhla v naivní víře, že si Felix s Walterem povšimnou nějaké indicie, kterou ona s Vincencem přehlédli, a teď byla svědkem toho, jak se její naděje obrací v prach. Walter nebyl ani tak schlíplý, jako spíš pobouřený: cestou z porodnice se stavili v obchodě s oblečením, aby jejich oblíbený nekromant nepobíhal po ulici s nedůstojně holými zády – a bohužel pro Waltera byla výsledkem červená tepláková bunda Adidas. Walterův snobský vkus se s tím estetickým šokem stále ještě nesrovnal. Příliš schlíple nepůsobil ani Felix, jehož pozornost okamžitě po vstupu do kuchyně uchvátila lednice; nejdřív na ni užasle zíral, pak v ní objevil zbytek brazilské ballantinky a bez dovolení si nalil. A ve Vincencově případě se o nějaké schlíplosti už vůbec nedalo mluvit, protože ho plně zaměstnávalo ochomýtání se kolem Hálkové.

Hálková s nimi seděla u stolu, drmolila, smála se a rozkládala rukama. Nebyl to hezký pohled. Obličej měla strhaný, pleť mastnou, vlasy zplihlé a načichlé kouřem. Na pravém zápěstí jí šustila série vstupních papírových náramků z pražských diskoték, levé předloktí měla popsané telefonními čísly a výstřih se mihotavě blýskal sou-

hvězdím nalepených třpytek. Kolena odřená, minisukně zamazaná, a když si hodila nohu přes nohu, Klaudie zaznamenala, že nemá kalhotky. Z okoralých rtů trčelo zapálené L&Mko. Slovo *kocovina* bylo vepsané do vrásek tak hluboko, až se málem prodřelo na kost. „No co vám povídat, byla to hustá kalba,“ vykládala Hálková. „Sice nechápu, kde toho tapíra sebrali, ale byla to teda prča královská.“

Klaudie neklidně zašilhala na těhotenské břicho, které se dmulo pod tričkem CHRISTOPHER NOLAN'S DRUNKIRK. „Možná byste měla zvolnit. Trochu si odpočinout.“

„A přijít o všechny mejdany, co se na dnešek chystají?“ Hálková odklepla popel do vázičky s usychajícími karafiáty. „Díky za radu, sousedko..., ale ani ve snu.“

„Jo,“ přispěchal Vincenc. „My už máme na dnešek naplánovanej program. Tak nám ho nekaž.“ Významně na Klaudii pohlédl a přimhouřil oko.

„Ty dneska stejně nikam nemůžeš,“ ignorovala Klaudie jeho lobotomické signály. „Máme práci.“

„Jo? A jakou?“ zajímalo Vincence. „Pokud vím, tak jsme ve slepý uličce. Nemáme žádnou stopu. Nemáme ani ponětí, kde by Otík mohl bejt.“

„Otík,“ vyprskla Hálková. „To je ale debilní jméno.“

„Třeba nás něco napadne,“ namítla Klaudie, ale samotné jí to znělo chabě. „Každopádně stejně musíme začít pracovat na plánu, jak zastavit provoz Mikolajovovy porodnice.“

„Proč?“ nechápal Walter.

„Protože je nemůžeme nechat, aby dál prodávali děti na porážku a doháněli matky k šílenství. Proto.“ Klaudie se rozhlédla po svých parťácích, ale všichni si dali záležet, aby se jejímu pohledu vyhnuli: Walter zkoumal rub teplové bundy, Felix zlatou tekutinu ve sklenici a Vincenc překřížené nohy blondýny vedle sebe – a Klaudii jako v podobné situaci pokaždé napadlo, jestli je tohle ten moment, kterého se celou dobu obává. Moment, kdy se jí ostatní nepovede přesvědčit, že by měli udělat správnou věc.

„Všechny matky jsou už z principu šílený.“ Vypadalo to, že jediný člověk, který Klaudii poslouchá, je Hálková. „Uvázat si na krk haranta může jenom blázen. Nepřičetnej blázen. To já bych nikdy nemohla. Nedokázala bych se smířit s tím, o co všechno přicházím. Svobodnej život je nejlepší. Absolutně nejlepší,“ opakovala – a v té chvíli se jí z očí začaly valit slzy. Proudily po tváři, rozmazávaly zbytky make-upu a kapaly z brady do výstřihu na třpytky.

Hálková v první sekundě vůbec nepochopila, co se děje. Sáhla si na obličej a popleteně se podívala na mokré prsty... a v jejím výrazu se tak odzbrojícím způsobem mísil zmatek se zoufalstvím, až se z toho Klaudii sevřelo srdce. Sáhla do kabelky pro papírové kapesníky, ale Hálková vyskočila ze židle; příliš prudce, takže se zapotácela a málem upadla. „Musím na záchod,“ řekla chraptivě. „Musím čurat. Nevím proč, ale poslední dobou mi nějak blbne močák. Omluvte mě.“

Dívali se za ní, jak vrávorá z kuchyně a mne si oči, jak by si je chtěla zatlačit co nejhloběji do hlavy. Špinavá chodidla těžce pleskala o linoleum.

„Myslíte, že už to vyprchává?“ zeptal se Walter, sotva se za Hálkovou zavřely dveře. „Kouzlo selektivního vnímání? Myslíte, že už jí brzy dojde, co se ve skutečnosti děje?“

„Nezdá se mi,“ odkašlala si Kludie. „Žádná kouzla, kterými se ovládá psychika, nejsou stoprocentní. Všechna prosakují. A takovéhle průsaky nic neznamenají. Jako celek implantát selektivního vnímání pořád drží. Podle jejího chování bych řekla, že ho pachatel zkombinoval s uvolněním podvědomých tužeb, stejně jako to dělají mochowikové v porodnici.“

Felix zvedl hlavu od sklenice. „No jo, sakra.“

Kludie se k němu otočila. „Co?“

„Ty jsi na to kápla.“

Nechápala, o čem mluví. „Na co?“

„Pamatujete, jak se nám Mikolaj zmínil, že jejich magické zdroje mají energetické výkyvy? Tenhle dům se přece

nachází v kilometrovém okruhu od porodnice. Co když je tohle celé nechtěně způsobené právě jedním takovým magickým výbojem – a Hálkovy prostě zasáhl odraz zesíleného signálu selektivního vnímání kombinovaný s osvobozením podvědomí? Žádný zlý úmysl, žádný sofistický plán, jenom nekompetentnost a bordel. Jako u všeho. Jenže kdyby to tak bylo, tak by to znamenalo...“ Felix se odmlčel, jak se snažil si to srovnat v hlavě.

„Že se Hálková vrátila do dob svého pařmenského mládí ne proto, že ji někdo zaklel, ale proto, že po tom sama skrytě touží?“ nadhodil Vincenc. „To myslíš?“

Felix to odmávl. „Jo, ale to není podstatné. Nemyslel jsem teď na ni – myslel jsem na jejího manžela.“

„No tak od své ženy utekl, protože jí měl taky ve skrytu duše plné zuby.“ Walter pokrčil rameny v červené teplákové bundě. „A co?“

„Nechápete mě. Mně nejde o jejich duše. Na jejich duše kašlu,“ řekl Felix. „Jde o ten kilometrový perimetr, o kterém mluvil Mikolaj. Protože jestli tahle kombinace kouzel působí dlouhodobě jenom v kilometrovém okruhu a jestli manžel se synem odešli už před týdnem a pořád se nevrátili...“

„... značí to, že jsou pořád pod vlivem kouzel,“ doplnila Klaudivie. „Z čehož vyplývá, že se celou dobu nacházejí v kilometrovém dosahu od porodnice.“

Podívali se na sebe – trochu zaskočení tím, že nikdo z nich nedokázal v této logice odhalit chybu.

Dokud nepromluvil Walter.

„To je sice skvělá teorie,“ poznamenal, „ale je nám v praxi k něčemu? Máte představu, kolik je v téhle čtvrti v kilometrovém okruhu stovek bytů? A kolik týdnů by trvalo, než bychom je všechny obešli? Protože vážně nevěřím, že by byl Hálek takový ňouma, aby si dal na zvonek právě jméno.“

Měl samozřejmě pravdu. Takže tím to bylo vyřešené.

A pak to Klaudivie zkazila. Jako vždycky.

Vytáhla z kabelky nadvakrát složenou čtvrtku, rozložila ji a hodila na stůl. Byl to Otíkův výkres z mateřské školy. „A co tohle?“ řekla. „Tohle by mohlo náš výběr zúžit.“

„Ta ženská s fialovejma vlasama?“ zamračil se Vincenc. „Chceš obejít všechny kadeřnictví v okolí a vyptávat se, komu nedávno udělali fialovej přeliv?“

„Ne. Nemyslím ty fialové vlasy.“ Klauidiin ukazovák zaklepal na papír. „Myslím ty stromy.“

Všichni se na ně zadívali.

„Jasně, baráků, kde si mohl Hálek se synem pronajmout byt, bude v kilometrovém okruhu docela dost. Ale domů, u kterých jsou stromy? Vsadila bych se, že těch v téhle čtvrti moc není.“

Na stole ležel susedčín smartphone. Klaudie ho popadla. Satelitní zobrazení Google Maps jí dalo za pravdu: domů, u kterých jsou stromy, v kilometrovém okruhu vážně moc nebylo.

Konkrétně dva.

* * *

Na zvonku stálo HÁLEK. Na Klauidii to působilo trochu jako výsměch.

Rozhlédla se. Zastavili se před jedním ze dvou domů, které jim Google Maps doporučily. Druhý dům se tyčil naproti přes ulici: nacházel se v něm noční klub (rozuměj: bordel) a jeho neon praskavě bzučel do soumraku. Stromy ševalily hned vedle, na konci slepé ulice, kde začínal park. Byly to náletové jasany a vůbec nepřipomínaly stromy na obrázku. Otík očividně neměl sklony k realistickému malířství. Pokud to Klaudie uměla posoudit, tíhnul spíš k avantgardnímu symbolismu.

Domovní dveře měly rozbitý zámek. Felix do nich strčil. Otevřely se s kňučivým zakvílením nepromazaných pantů; znělo to, jako kdyby někdo škrtil hodně malého pudla. Vstoupili dovnitř.

Ve vstupní hale panovalo šero a chlad. Šlo o takovou tu polorozpuštěnou tmou, v níž se všechny objekty jeví jako stínové vzpomínky na sebe samé – jako kdyby hasící přístroj už někdo dávno upotřebil, ale na omítce dál mokvala jeho silueta, jako kdyby poštovní schránky někdo před časem vytrhal ze zdi, ale jejich duch se tu stále tetelil v pravoúhlém mračnu, jako kdyby schodiště už před lety kdosi zboural, ale ten šikmý tunel stále lákal k cestě vzhůru do temnoty. Klaudie se bůhvíproč zmocnila úzkost; pocít, že by se měli otočit a okamžitě odsud odejít, protože v tomto domě na ně nečeká nic dobrého. Pocít, že jakmile vkročí na to stínové schodiště, ztratí půdu pod nohama.

Podrážkou nahmatala první schod. Pak druhý. Stiskla zábradlí, až praskavě zasténalo, a vykročila.

Jak stoupala do prvního patra a ostatní za ní, s každým schodem se jí útroby svíraly víc a víc. Zjitřená vnímavost viděla v každém detailu mene tekel. Olejový nátěr na stěnách rozpraskal do varovných hieroglyfů. Ve skleněné hrušce zaprášené žárovky výhruzně drnčelo přepálené vlákno. Hedvábná pavučina pableskovala v lepivě mihotavých záchvěvech strachu. Příšeří bylo plné bobtnajících obrysů a plazivých pohybů, všechno se vlnilo a šeptalo jí, aby odsud zmizela, dokud je ještě čas; že zaručeně nechce vidět to, co na ně nahoře číhá.

Šlapala dál.

Dveře bytu v prvním patře byly taktéž označeny jmenovkou HÁLEK. To už vypadalo skoro jako provokace.

„Zaklepej,“ řekl Felix a Vincenc vykopl dveře.

Byt měl pouze jednu místnost – a ještě zabydlenou jen částečně. Nábytku tu nebylo mnoho a ten, kdo byt zařizoval, si toho byl zřejmě vědom a natahal sem věci, kterými se úporně pokoušel vyvolat dojem útulného domácího hnízdečka, kde přebývá šťastná rodinka. Nástěnné hodiny. Broušená mísa na ovoce. Zrcadlo ve stříbrném rámu. Krajčovaná dečka. Ale jelikož i těchto předmětů tady bylo

pomálu, působil byt divně útržkovitým, fragmentárním dojmem – jako když se domácíkou pohodu snaží vytvořit robot s neúplným naprogramováním.

Světlo neonu, které sem dopadalo oknem bez záclon, tomu také příliš nepomáhalo.

Otík a jeho otec seděli na podlaze a skládali puzzle. Když Vincenc vyrazil dveře, oba vyděšeně vyskočili.

Ale hned se uklidnili.

„Klaudie! Miláčku! To je dobře, že jsi zase přišla!“ roz-
tál Hálek.

„Máma!“ zajásal Otík. „Máma je tady!“

Klaudie zkameněla.

V první sekundě nebyla schopná jediného pohybu – a tak nechala Hálek, aby k ní přistoupil, uchopil ji v pase a políbil, a Otíka, aby k ní přicupital a důvěřivě ji objal kolem kolenou.

Teprve teplo dětského objetí a měkkost Hálkových rtů ji probraly – a Klaudie se jim vytrhla a potácivě ustoupila. Hlava se jí točila, měla pocit, že omdlí. Její zrak zmateně skákal po pokoji, dotýkal se všech předmětů, znovu a znovu je zaznamenával a pojmenovával, ale v podstatě stále nechápal, co vlastně vidí.

Ale už to, že ty věci dokázala vidět, byl úspěch. Její mozek neměl parametry běžného smrtelníka; byla to mysl telepatky, nasáklá magií, a díky tomu při takto brutální konfrontaci s fakty dokázala překonat kouzlo selektivního vnímání a pochopit souvislosti.

Především tu hlavní: že kromě Hálkových byla v jejich domě zasažena kouzlem selektivního vnímání – a osvobozeného podvědomí – ještě jedna osoba. Osoba, která bydlela v bytě hned vedle. Osoba, která byla natolik výkonnou telepatkou, že když zásahem zaklínadla vybubla-ly na povrch její podvědomé touhy, dokázala ovládnout dva magií oslabené lidi a donutit je, aby začali hrát divadlo, které mělo uspokojit její potlačované tužby: aby začali předstírat, že jsou její rodina.

Klaudiin pohled se zastavil na krajce, kterou sem spolu s dalšími věcmi Hálek na její příkaz přinesl; podobné krajce, jakou měla její matka; krajce, která pro Klaudii vždycky symbolizovala pocit rodinné pohody; krajce paličkované bruselským stylem. Ruční příze, jemná půdice, protažené pikotky.

Zavravorala.

Jako ve snu otočila hlavu k Felixovi, Vincencovi a Walterovi – ale pohyb nedokončila.

Zčásti proto, že si včas uvědomila, že nechce vidět výrazy na jejich tvářích, ať už jsou jakékoliv: že nechce vidět ten úžas, to náhlé pochopení, tu útrpnost, možná maskovaný úšklebek... Ale že hlavně nechce vidět soucit.

A zčásti ten pohyb hlavou nedokončila proto, že koutkem oka zachytila cosi, co její zrak reflexivně přivábilo.

Byl to odraz jí samotné v zrcadle se stříbrným rámem.

Její vlasy byly ve světle neonů úplně fialové.

* * *

Byla neděle a venku pořád běsnily Velikonoce. Nejrozumnější bylo vůbec nevycházet. Felix ležel ve svém hotelovém pokoji a díval se na televizi.

Zprávou dne byl požár stodoly na periferii Prahy, která sloužila jako soukromé televizní studio. Svědci, kteří seděli na lavičce poblíž a konzumovali lahváče, tvrdili, že stodola vzplála naprosto znenadání, skoro „jako nějakým kouzlem“. Veškeré technické zařízení, které se v objektu nacházelo, bylo zničeno. Požár si nevyžádal oběti na životech.

Hned za touto zprávou následovala reportáž o útoku rozzuřených rodičů na soukromou porodnici. Detaily byly nejasné, ale podle několika svědectví se zdálo, jako by někteří klienti zničehonic dospěli k názoru, že je vrcholně pobuřující, když privátní zdravotnické zařízení nenabízí v nápojových automatech jistou značku džusu.

Jiné zdroje zase poněkud matoucím způsobem hovořily o nespécifikované roli plyšových koal. Nicméně ať už to vyvolalo cokoliv, výsledkem byl rozbouřený dav, který zaútočil na personál, zdemoloval prostory kliniky a nakonec vyvlekl ředitele z budovy a oběsil ho na pouliční lampě. Přivolaným policejním těžkooděncům z Pořádkové jednotky Praha se sice situaci podařilo po několika hodinách uklidnit, ale následkem tohoto incidentu se z porodnice odhlásilo plných sto procent klientů. „Nemohla bych rodit někde, kde se necítím v bezpečí,“ svěřila se na kameru jedna z maminek. „A kde neprodávají můj oblíbený nápoj.“ Reportérka svůj příspěvek zakončila sugestivní otázkou: „Jedná se snad o konec této privátní kliniky?“

„No to teda doufám,“ řekl jí Felix.

Zazvonil mobil. Na displeji stálo VINCENC. Felix hovor přijal.

„Díváš se na televizi?“

„Dívám,“ přiznal Felix. „Ale jak to, že se díváš ty? To už mají na pánskejch hajzlících televizory?“

„Jsem u Ester.“

„Aha.“

„Vypadá to, že Docenta Sumce někdo varoval. A zřejmě docela s předstihem, protože měl čas připravit si protiúder.“

„Jo,“ uznal Felix. „Vypadá to tak.“

„Byl jsi to ty?“

„No, přišlo mi,“ zamnul si Felix svrbící nos, „že když už jsem Docenta prásknul Mikolajovi, měl bych vyrovnat šance.“

„Jo takhle.“

„Šlo mi jenom o to, aby to byla férová situace. O nic jiného.“

„Pochopitelně.“

„Férovost,“ zdůraznil Felix. „Vždyť víš, jak je pro mě důležitá.“

„Jasně. To o tobě ví každéj. A že se tyhle dvě parazitní firmy navzájem vyrušily, takže ani jedna už nebude nikomu škodit, je pochopitelně jenom náhoda.“

„Jo,“ souhlasil Felix. „Náhoda. Není to fascinující, jak se někdy věci vyvrbí?“

„Je,“ řekl Vincenc. „Je to fascinující, jak se někdy věci vyvrbí.“

Následovala pauza, kdy nikdo nic neříkal. Na lince panovalo naprosté ticho. Jen telefonní signál slabě šuměl.

„Už jsi s ní mluvil?“ zeptal se pak Vincenc.

„S Klaudíí?“

„Jo.“

„No – zkoušel jsem se jí dovolat.“

„Já taky. Nevzala mi to.“

„Mně až napočtvrtý. Sdělila mi, že je v pořádku, ať ji laskavě neotravujeme, a hned zase zavěsila.“

Felix se nezmínil o tom, jak zněla Klaudie v telefonu: děsivě. Mrtvý hlas ze záhrobí, rozmazaný do nezřetelnosti alkoholem.

Ale taky to tak mohlo jenom znít, protože bylo špatné spojení. Ano, dospěl k názoru Felix. Špatné spojení. To je nejpravděpodobnější. Tak to nepochybně bylo.

„Myslíš, že se z toho dostane?“

„Klaudie? Určitě,“ prohlásil Felix s jistotou, kterou necítil ani náznakem. „Klaudie je drsňák. Vlk samotář. Vypořádá se s tím sama. Nikoho nepotřebuje. A ze všeho nejmíň kromaňonsky necitlivý dementy, jako jsme my.“

„Podle mě pro ni nejhorší asi bylo,“ odchrchlal si Vincenc, „když zjistila, že to všechno šlo z jejího podvědomí. Že odlákala Hálka a Otíka proto, že podvědomě touží po někom blízkým. Že je osamělá.“

„To asi jo,“ připustil Felix. „Ale Klaudie je rozumná holka. A nebude se kvůli takový kravině zbytečně bičovat. Určitě jí je jasný, že tyhle banální pocitečky má čas od času úplně každéj – a že není třeba tomu přikládat zbytečně velkej význam.“

„Úplně každé?“ ozval se Vincenc.

„Hm?“

„Říkám: Úplně každé?“ zopakoval Vincenc. „To jako znamená, že třeba i ty?“

„Jako jestli taky toužím po rodině?“ odpálil to zpátky Felix. „Kristepane. To teda fakt ne.“

„Ale ne. Myslel jsem to jinak. Protože... no, Ester tuhle začala o tom, proč spolu ona a já vůbec jsme – teda kromě sexu, samozřejmě...“

„Samozřejmě.“

„... ani nevím, proč to vůbec začala rozebírat... ona sama se pak vymlouvala, že prej měla PMS...“ Vincenc se odmlčel. „Hele, co je to PMS?“

„Převážně marxistický samovar.“

„Fakt?“

„Ne. Premenstruační syndrom.“

„Aha. No každopádně měla teorii, že jak se v našich kruzích všichni pohybuje na... exkluzivnější vrstvě reality, tak si kvůli tomu občas našinec připadá úplně odříznutej od normálního světa. Jako naprosto izolovanej od lidí. Daleko víc sám.“ Vincencovo odkašlání ve sluchátku zarachotilo jako kulometná dávka. „Hele, mně to taky zní jako nablblej psychoblábol. Ale říkám si, v souvislosti s Klaudií... Já nevím. Ty sám jsi před chvílí prohlásil, že se takhle čas od času cejtí úplně každé. I ty.“

„To jsem neříkal.“

„Máš pravdu,“ uznal Vincenc. „Neříkal. Ale cejtíš se tak, že jo? Někdy?“

Tentokrát byla pauza o poznání delší – a šumění telefonního signálu ostřejší.

„Ne,“ řekl Felix.

„Aha. No já taky ne,“ ubezpečil ho Vincenc. „Tak jo. Hele, já už musím jít. Myslím, že mě volá Ester. Jo, volá. Asi něco chce. Tak čau.“

„Čau.“ Felix típnul mobil. Vincence musela Klaudiina krize rozhodit víc, než dával najevo, když takhle mluvil.

Felix pokrčil rameny. Rád by se těmito problémy zabýval, vážně rád, ale nemohl. Měl důležitější práci. V televizi právě začínalo *To je vražda, napsala*.

* * *

Bylo pondělí a zdálo se, že tyhle Velikonoce snad nikdy neskončí.

Felix se vlekl po ulici, co noha nohu mine. Taška od plynové masky, která se mu houpala přes rameno, cinkala jako umíráček; každý krok působil, že bude tím definitivně posledním, že se Felix zastaví uprostřed chodníku, otočí se a vrátí. Byla to chuze člověka, který doufá, že když se bude šinout co nejpomaleji, přihodí se něco, co zařídí, aby ke svému cíli nikdy nedospěl: ze střechy činžovního domu spadne taška, řachne mu o hlavu, odveze ho sanitka a on pak bude ležet v nemocnici s ovázanou kebulí a všichni ho budou litovat. Vzdálenost, kterou obvykle urazil za sedm minut, trvala dnes Felixovi bezmála dvacet.

Ale ať dělal, co dělal, nakonec k tomu baráku přece jen došel.

Vešel dovnitř, nastoupil do výtahu a stiskl tlačítko. Stál v rachotící kabině se sklopenou hlavou a prohlížel si piškotového velikonočního beránka, kterého držel v ruce. Koupil ho ve vietnamské večerce na rohu. Absolutně nechápal, proč to udělal. Teze, že jsou Velikonoce a že je to lepší než přijít s prázdnýma rukama, mu v této chvíli připadala naprosto bizarní. Beránek byl poslední kus, který v regále večerky zbyl; chyběl mu nos a jedno rozinkové oko a díval se na Felixe, jako by za to mohl on.

Výtah se zhoupł, zastavil a otevřel. Chodba byla tichá. Dveře Hálkových zaklapnuté a němé. Svazek klíčů z nich tentokrát netrčel. Zřejmě si na to rodina Hálkových už dávala pozor.

Jako si zřejmě bude dávat pozor na víc věcí. Když v pátek přivedli Háлка s Otíkem domů a kouzlo selektivního

vnímání vysublimovalo, prchli odtamtud Felix s Walte-rem nejrychleji, jak mohli, celí nervózní ze všeho toho do-
jatého pláče a šťastného objímání, co tam vypuklo.

Felix se postavil na rohožku před Klaudiiným bytem. Měl sice vlastní klíč, ale z nějakého důvodu mu nepřipada-
lo správné ho dnes použít. Napadlo ho, že ho Klaudie bez-
tak nepustí dovnitř a ta myšlenka ho natolik povzbudila,
že zvedl ruku a chystal se zaklepat. Ale než jeho klouby
dopadly na dřevo, mihl se v kukátku temný stín a dveře
se rozletěly.

„Pojď dál,“ vyzval ho Vincenc.

Evidentně dorazil teprve před pár sekundami: levou ru-
kou ještě zastrkával do džínů šperhák, kterým si odemkl.
(S variantou, že mu Klaudie neotevře, očividně pracoval
jako s hotovou věcí.) V pravé ruce pro změnu svíral be-
ránka, který vypadal jako rodný bratr toho Felixova – až
na to, že tenhle působil, jako by Vincencovi cestou několi-
krát upadl a on na něj ještě šlápl.

Felix poslušně vešel do předsíně a Vincenc za ním za-
vřel.

„Už jsi s ní mluvil?“

„Ne,“ zakroutil hlavou Vincenc. „Teď jsem přišel. Ale je
v kuchyni. Slyším, jak tam haraší.“

„Fajn.“ Felix se zhluboka nadechl. „Tak běž.“

„Proč já?“ opáčil Vincenc. „Běž ty.“

„Ty jsi tu byl první.“

„Ale ty máš hezčího beránka.“

Než stačil Felix svého beránka patřičně znehodnotit,
Vincenc si položil ukazovák na rty, natáhl se a trhem ote-
vřel venkovní dveře.

Na chodbě stál Walter a vyjeveně na ně koukal. To, co
měl v ruce, velikonočního beránka moc nepřipomínalo.
Spíš varana zkříženého s parní lokomotivou.

„Vítej!“ řekl mu Vincenc. „Prej máš jít do kuchyně jako
první.“

Ale nakonec tam vstoupili všichni tři najednou.

Klaudie pochopitelně slyšela z předsíně jejich hlasy a pokusila se místnost i sebe narychlo uvést do přijatelného stavu. Což se jí pochopitelně nepovedlo. Láhve od vína se nacházely všude, na kuchyňské lince, naházené v dřezu i kolem odpadkového koše; na zdi zasychaly fleky svědčící o tom, že těch láhví původně bylo víc, ale ne všechny přežily v intaktní podobě; střepy byly jen nahrubo zamešené; krátce řečeno, kuchyně vypadala jako místnost, kde si někdo během posledních pár dnů prožil solidní soukromé peklo. A Klaudie...

Klaudie vypadala jako ten někdo.

Nijak důkladně si ji neprohlíželi, protože věděli, jak by jí to bylo nepříjemné. Jen letmo, periferním viděním zaznamenali mastné, ulepené vlasy, opuchlý obličej, temné váčky pod očima, prsty s omlácenými klouby, zaschlý strup krve pod nosem. „Přinesli jsme ti beránky,“ ohlásil Felix. „Teda já a Vincenc. Walter ti přinesl varana.“

„No jo.“ Klaudie si hřbetem ruky utřela nos. Dívala se stranou, jako by se nemohla přinutit pohlédnout jim do očí. „Walter musí mít vždycky něco extra.“

Vyrovnali své úlovky na stůl. Takhle pohromadě vzbuzovaly dojem ovčího stáda, které přežívá ve světě po jaderné apokalypse jen za cenu strašlivých mutací a konzumace lidského masa.

„Tak... se teda posadte,“ zamumlala Klaudie. „Nejspíš bych vám asi měla každému nabídnout kousek, co? Když už jste si je přinesli.“

Rozpačitě se rozesadili kolem stolu a pozorovali Klaudii, jak z kredence loví umělohmotné velikonoční prostírání s kýčovitě rozjuchanými zajičky. Bylo zbrusu nové a nikdy nepoužité – Klaudie ho musela nejdřív vyprostit ze zatavené fólie.

Ke krájení použila nůž s nalepenými žmolky korku. Vincenc dostal beránčí hlavu a hned si ji celou nacpal do úst. „No ten je dobrej,“ prskal kolem sebe drobečky s ostentativním nadšením. „Totálně delikatesní. Ty Ve-

likonoce nakonec nestojej úplně za prd, že jo? Ne? Co? Nemyslíte?”

„Svátky jsou důležitý,“ potvrdil Felix. „Hlavně ze sociálního hlediska.“

Walter se nejistě zamračil. „Jako že je to příležitost, aby byl člověk se svojí rodinou?”

„Ale kulový.“ Felix popadl cinkající tašku od gasmasky a vysypal na stůl hromadu miniflaštiček s alkoholem. „Jako že každá záminka k tomu, aby se člověk mohl ztřískat, je dobrá!”

I nadále platilo, že ani jeden se na Klaudii moc nedíval.

Přesto měli všichni tři bůhvíproč pocit, že je celkem ráda vidí.

Ale teprve po třech hodinách, kdy se dočista opilý Vincenc vsadil, že udělá okružní jízdu celým bytem přeskokáním z lustru na lustr a vyrval ze stropu šestiramenné svítidlo i s lustrhákem, kdy brčálově zelený Walter pozvracel umyvadlo, vanu, koupelnové zrcadlo a učinil heroický pokus o naplnění světlíku a kdy se Felix pokusil odmontovat lednici a nenápadně ji odnést v kapse, konečně vypukly ty pravé rodinné Velikonoce.

JAKUB MAŘÍK

Pro bono publico

Nablýskaný nůž se zařízil do masa a hladce ho rozdělil na dva kusy. Další sada ostrých čepelí nemilosrdně čtvrtila rajčata a rozsekávala zbývající zeleninu. V hrncích bublala polévka, u pultu se cedily nudle a na pánvích se kroutily krevety. Ve vzduchu se vznášela vůně smaženého masa, zázvoru a nefalšovaného strachu.

Phan Huu Nghia procházel kuchyní Šťastného draka, nakukoval personálu přes rameno a občasným brucením jim dával najevo, že sebemenší chyba povede k veřejnému zostuzení a okamžitému vyhazovu. Pokud se někdo nedokáže vyvarovat chyb, může jít vařit někam do bistra.

Šťastného draka otevřel před necelým měsícem a hned se s ním suverénně usadil na gurmánské mapě Prahy. V jeho restauraci byste kuřecí maso v univerzální sojové omáčce a hranolky hledali marně, Šťastný drak nabízel jen skutečně tradiční vietnamskou kuchyni. Kdyby do Phanova podniku zavítal velký Ho Chi Minh, rozplakal by se po misce polévky *canh chua* štěstím a na místě by Phana povýšil na generála.

Přesně pro takovou restauraci Michelin vymyslel hvězdičky.

Phan se chystal zkontrolovat, jestli mladá pomocnice nedělá bochánky *báhn rán* příliš velké, když se ze sálu ozvalo prásknutí dveřmi, následované hlasitým zahalekáním.

„To snad ne,“ zasyčel Phan a polovina kuchyně se při těch slovech příkrčila.

Zatracení turisté.

Šťastný drak se nacházel na ideálním místě na hranici historického centra, dostatečně daleko od davů a stále v příjemné lokalitě, která nevypadala jako tovární městečko, a přesto mu sem už dvakrát „zavítaly“ skupinky podnapilých amerických turistů. Samozřejmě je nemohl vyhodit, v dnešní internetové době by jeho podnik pomluvili dřív, než by se dopotáceli do hotelu, ale neměl k tomu daleko.

Další výkřik, ale tentokrát to znělo vyděšeně a doprovázel ho rachot převrženého stolu a rozbíjeného nádobí.

Phan sevřel ruce v pěst. Zákazník nebo ne, podnik si demolovat nenechá.

„Zavolejte policii,“ rozkázal naslepo do kuchyně, než rozrazil dveře, aby nezvaného hosta usměrnil. Rázná výzva k opuštění podniku se mu zadržela v krku.

Nebyl to turista, i když na místního také nevypadal.

Uprostřed jeho restaurace stál dvoumetrový chlupatý tvor s gorilími prackami a kravským rohem, co mu trčel z čela. Teď se rozhlížel po prvních hostech dnešního večera, kteří se schovávali pod stoly, než z nejbližšího stolu sebral talíř a mrštil s ním proti akváriu ve stěně. Radního Prahy 1 a jeho milenkou, co se pod ním krčili, zalila záplava zlatých rybek.

Rohatec se zachechtal, otočil a uviděl Phana. Tlusté rty se roztáhly ve zlověstném úsměvu.

Phan automaticky sjel rukou k boku, ale pistoli, kterou hledal, nechal před šesti lety i s celou svou minulostí ve Vietnamu. Tady byl jen obyčejný majitel restaurace a nejnebezpečnější zbraň, kterou u sebe měl, byl svazek klíčů.

Rohatec vykročil jeho směrem.

Phan rychle zacouval skrz dveře, zavřel je, chytil madla a zakřičel: „Pomozte mi podržet ty dveře!“ Když se však otočil do kuchyně, uviděl jen prázdnou místnost a pootevřený zadní vchod. Někdo z kuchařů se zjevně podíval oknem ve dveřích a pověděl ostatním o jejich nezvaném

hostu. Zůstala tu jen mladá pomocnice, která se krčila v koutu a hystericky vzlykala.

„Zbabělci! Za tohle vás...“

Dveře se rozletěly a odhodily Phana na pult uprostřed kuchyně. Těsně minul sporák s polévkou, převalil se přes rozdělané závitky *goi cuon* a obalený rýží a naporcovaným vepřovým tvrdě dopadl na podlahu.

Než se mohl Phan zvednout, za sako ho chytily silné chlupaté ruce. Znovu se krátce ocitl ve vzduchu, aby skončil přimáčknutý na dalším pultu, s širokou dlaní přitisknutou na spánku. Phan se nedokázal ani pohnout a mohl jen zírat na hromádku krevet kousek před svým obličejem. Desítky tmavých očí mu pohled opětovaly. Kdyby koryšci měli mimické svaly, krevety by se mu určitě škodolibě posmívaly.

Závan horkého dechu na krku, když se k němu netvor sklonil.

„Pozdrav od přátel ze Zeleného údolí,“ pověděl mu bezchybnou vietnamštinou.

Phan překvapeně ztuhl.

To přece nebylo možné, ne po tolika letech. Kdo ho tady jen mohl...

Proud nechápavých myšlenek přerušila bolest, jakou ještě nezažil.

* * *

Felix brzy poznal, že s Klaudií není něco v pořádku.

Mračila se, celou cestu autem skoro nepromluvila, a když na přechodu pouštěla trojici studentů, nervózně poklepávala prsty na volant. To na Klaudiině motoristické stupnici odpovídalo stavu, kdy by ostatní řidiči už chodce hlasitě seznamovali se svými odhady jejich sexuální orientace. Poslední důkaz získal, když dojeli do cíle a Klaudie bouchla dveřmi, až se její milovaná toyota otřásla jako nakopnutý kokršpaněl.

Podobné stavy měly v poslední době jen dva původce a Felix vsadil na jistější kartu.

„Vincenc?“

„Cože?“

Felix na ni vrhl významný pohled.

„Ne, s tím výjimečně problémy nejsou. Než jsme vyjeli, zavolala jsem mu, že na poli za Černým mostem viděli čupakabru. Ani mě nenechal domluvit. Ten se tady neukáže.“ Klaudie si unaveně povzdechla. „To Walter.“

„Co provedl?“ zeptal se Felix, i když v hrubých obrysech tušil, o co asi půjde. Kámen úrazu bude určitě pohledný a ještě nedávno dýchal.

„Chtěl si půjčit auto, že si musí nutně zajet do Tábora.“

„Co je v Táboře?“

„Přesně to jsem si také říkala, a proto jsem se podívala na web. A neuvěříš, co jsem zjistila.“ Klaudie znechuceně zavrtěla hlavou. „V Táboře kvůli technické závadě probíjel proud do bazénu, když tam cvičily akvabely. Sedm mrtvých. Tak jsem mu řekla, ať si na tu svou zvrácenou zábavu sežene rikšu.“

Felix jen chápavě přikyvoval a rozhlížel se po ulici. Před čínskou restaurací stála sanitka a dvě policejní auta. Felix se podíval na modré majáčky a pak na Klaudii vrhl další pohled, tentokrát okořeněný silnou podezřívavostí.

„Nezapomněla jsi mi náhodou něco říct?“

„No... já...“ Klaudie provinile sklonila hlavu. „Našla jsem nám nový kontakt u policie.“

„A ví ten kontakt, co se stalo jeho předchůdci?“ zajímalo Felixe. „Jak že to zněla jeho poslední slova, než ho překousnul Maxipes Fík? Já se ti jen snažil dostat do kalhotek?“

„Zbyněk je úplně jiný případ. Potkala jsem ho na schůzce anonymních obětí nadpřirozených jevů.“

„Anonymní oběti nadpřirozených jevů? To myslíš to pofňukávání v kruhu, tleskání a ztvrdlý sušenky?“ Felix znal Klaudii dost dlouho, aby hned poznal, že se Walterem vyvolaný vztek rychle přelévá novým směrem,

a moudře před tsunami uhnul falešným projevem účasti. „A co se tomu chudákovi stalo?“

Klaudie chvíli zaváhala, jestli smí porušit zpovědní tajemství, ale nakonec nad tím jen pokrčila rameny.

„V březnu byl večer běhat a pod Trojskou lávkou zahlédl ve vodě tělo. Hned skočil do řeky a vytáhnul ho, ale ten chlap už byl mrtvý. Tak ho nechal na břehu a šel shánět telefon, aby to oznámil. Jenže pak se na silnici ještě jednou otočil a uviděl, jak si tu mrtvolu zpátky do řeky táhne vodník.“

„Vodník?“ ujistil se znechuceně Felix. „Tak to ty anonymní tentononc chápu.“

Když Karel Jaromír Erben popisoval vodníka, trefil sice jeho zelenou barvu, ale zapomněl se zmínit o zubech, pařátech, slizu a pár dalších nechutnějších detailech. Pokud tehdy na topole nad jezerem skutečně nějakého viděl, tak ten zelenej zmetek botičky a kabátek nanejvýš stahoval ze svojí večere.

„Už sem jde.“ Klaudie zamávala na zrzka v uniformě. „A mimochodem, děláme to pro bono publico. Chápeš, kvůli utužení vztahů.“

Tentokrát Felix ze své zásoby pohledů vytáhl ten, kterým se Ceasar v Senátu loučil s Brutem. Tehdy možná zaznělo něco podobného. Nic víc s policajtem na doslech dělat nemohl.

„Ahoj, Klaudie.“ Policajt k Felixovi natáhl ruku. „Zbyněk Vlasák. Klaudie mi toho o vás hodně vyprávěla“

Nabízená ruka jasně dokazovala, že Klaudie o něm možná hodně mluvila, ale určitě toho ještě víc zamlčela.

„Felix Jonáš,“ představil se Felix a potřásl si s ním rukou. „Co se tady stalo?“

Vlasák se rychle rozhlédl, jestli je někdo neposlouchá. Typická reakce někoho, kdo se spolupracovníkům svěřil se setkáním s nadpřirozenem.

„Dneska kolem čtvrté do Šťastného draka, to je tamta restaurace, vtrhla nějaká příšera a celou ji zdemolovala. Poručík sice razí teorii o chlapovi v masce, ale tyhle lži ten-

krát zkoušeli i na mě. Kdybych se včas nedoslechl o té... však víte, té naší skupině, tak bych asi skončil v blázinci.“

„A to jen převrátil pár stolků a nic víc?“ zeptal se rychle Felix, než se mu Vlasák začne svěřovat s další variantou příběhu *viděl jsem bubáka a nikdo mi to nevěřil*.

„No, ze začátku jo. Pak z kuchyně vyšel majitel pan Phan. Jen ho ten netvor zahlédl, tak se za ním do té kuchyně rozeběhl a... no...“ Vlasák ztěžka polkl. „On ho tam *ohmul*.“

„On ho přeložil vejpůl?“ zhrzola se Klaudie.

„Ne, to druhé ohnutí.“ Vlasák to doprovodil výmluvným pohybem ruky.

„Oh.“ Klaudie lehce zrudla.

„Já vím.“ Vlasák nechápavě zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že příšery lidi jenom... to... žerou.“

„Možná to byl popobawa,“ přerušil jejich soukromé trapné ticho Felix.

„Popo... co?“

„Popobawa. To je takovej malej hajzlík z Tanzanie, co vypadá jako obří jednooký netopýr. Ten se vždycky vloupe do domu a přefikne každýho, kdo tam bydlí, a když pak oběti nezačnou všem svým známým říkat, jak skvěle si to s ním užily, tak se k nim každou noc vrací.“

Sexuální démoni a podobná havěť byly ve VVK vděčným tématem hovorů. Někteří celibátem zatížení agenti jejich hledáním strávili většinu života.

Vlasák se na něj podezřívavě podíval. „Ne, prý to vypadalo jako obrovské chlupatej chlap s rohem uprostřed čela.“

„Ah, tak to vypadá na ruský dovoz. Pěkně nepříjemnej parchant. Na Sibíři jsou místa, kde si chlap radši nadělá do kalhot, než by si je v lese...“

Víc toho neřekl, protože se mu Klaudie pokusila podpatkem perforovat chodidlo. Varovně se na Felixe podívala, než se Vlasáka zeptala: „A svědci tu ještě jsou?“

„Hosté už jsou pryč, všichni utekli, když se ta věc přesunula do kuchyně. Phana odvezli do nemocnice, protože on byl...“

„V šoku?“ napověděl mu Felix, když spolkl citát z *Pulp Fiction*.

„Jo, to taky. Zůstala tu jen jedna kuchařka, ale z té toho asi moc nedostanete. Doktoři jí dali něco na uklidnění, takže je teď trochu mimo.“

„To vůbec nevádí,“ usmála se Klaudie.

* * *

Mladou vietnamskou kuchařku navlečenou v policejní bundě našli u stolku vedle otevřených dveří do kuchyně. Objímala se rukama, rytmicky se kymácela a sledovala kuchyňský pult ohozený šedivým slizem. V očích měla nezaměnitelný výraz někoho, kdo právě zažil první blízké setkání se silnými psychofarmaky.

Felix do kuchyně nakouknul. Šedý sliz pokrýval i část stěn a v jednom rohu byl jasně patrný obrys dřepící postavy. Až tohle uvidí hygienici, jejich zlomyslné dušičky se budou tetelit radostí.

Klaudie si mezitím přisedla ke kuchařce a opatrně oťukávala její mysl. Záchranáři na ní nešetřili a mentální bariéra byla kvůli lékům propustnější než síto. Ani ji nebude muset číst, stačí na ni jen trochu zatlačit a bude mluvit sama. Kývla na Felixe a pak se na dívku přátelsky usmála.

„Jak se jmenujete, slečno?“

Dívka na zlomek vteřiny ztuhla, když podvědomě vy cítila telepatické pobídnutí ve své hlavě, ale léky oslabená mysl ho téměř okamžitě přijala jako vlastní myšlenku. „Lan,“ vzlykla.

„Lan... Opravdu krásné jméno,“ usmívala se dál Klaudie. „Lan, mohla bys nám popsat, co se tady stalo?“

Lanina mysl se kvůli vytahované nepříjemné vzpomínce krátce vzepjala na protest. Klaudie jí snadno podrazila nohy.

„Pan Phan šel do sálu zkontrolovat, kdo tam dělá rozruch. Vien, jeden z kuchařů, byl také zvědavý. Podíval se

okýnkem ve dveřích a hned začal křičet, že je tam příšera. Pár lidí se kouklo taky a potvrdili to a pak všichni utekli zadem.“ Lan popotáhla nosem. „I já chtěla utéct, ale pak se do kuchyně vrátil pan Phan a za ním ten... ten...“

Lan se rozplakala a Klaudie ji konejšivě vzala kolem ramen.

„A jak ten tvor vypadal?“ zapojil se do výslechu Felix.

„Byl hodně vysoký, skoro o hlavu vyšší než vy,“ odpověděla Lan. „Hodně svalnatý. A chlupatý jako opice. A měl hrozně velký...“

„Roh?“ napověděla jí rychle Klaudie.

„Ten taky,“ přikývla s nepřítomným výrazem v očích Lan. „On pana Phana přimáčkł na stůl, strhl mu kalhoty a pak mu...“

„Ublížil?“ pokračovala Klaudie v napovídání a snažila se ignorovat Felixův cynický úšklebek.

„To taky. A když s tím skončil, tak vybouchnul.“

Felix se přestal pošklebovat a s obnoveným zájmem se rozhlédl po zaneřádné kuchyni. Věděl, že různí přirození i nadpřirození živočichové po sexu provádějí ty nejpodivnější věci, jako ukusování hlav samečkům a vysávání vnitřních orgánů, ale o explozivním orgasmu slyšel poprvé. Tuhle historku budou ve VVK milovat.

„Jen tak vybouchnul?“

„Ano,“ řekla Lan. „Skončil, zasmál se a rozpleskl se po celé kuchyni.“

„A udělal před tím něco zvláštního?“ zeptal se Felix. „Teda kromě všeho toho... ubližování,“ dodal a díval se při tom na úplně rudou Klaudivii.

„Já nevím.“

Klaudie zbystřila. Na povrchu Laniny mysli zakopla o malý detail pohřbený v nepříjemné vzpomínce. Mohla se sice podívat hlouběji, ale protože zrovna v tomhle zážitku se moc hrabat nechtěla, jen na hrbolek lehce zatlačila a kývnutím hlavy Felixe pobídla, ať se ptá dál.

„Vůbec nic? Třeba záblesk? Kouř? Změna teploty?“

„Ne, ne... já...“ Klaudie do myšlenkového hrbolu telepaticky kopla a Lan prudce zvedla hlavu. „Vlastně ano. On panu Phanovi něco pošeptal.“

„Co to bylo?“

Lan zavřela oči, jak se s Klaudiinou pomocí snažila vybavit si to. „Myslím, že to bylo něco o pozdravu přátel ze Zeleného údolí.“

„Přátelé ze Zeleného údolí?“ ujišťovala se Klaudie.

„Ano. Ano, přesně tak to bylo.“

Felix jen zavrtěl hlavou. „Já vždycky říkal, že s tím hajným Horynou nebylo něco v pořádku.“

* * *

„Tak tady ji máš!“ Vincenc hodil na stůl režný pytel posetý vlhkými skvrnami a vítězoslavně se usmál. „Jakej jsem?“

Felix se na pytel podezřívavě podíval. Na stole se pod ním začínala tvořit tmavě rudá louže.

„Co to je?“ zeptal se.

„No přece ta čupakabra, co terorizovala Černák.“ Vincenc se podíval na Klaudii. „On to neví?“

Párek masařek zvěřil, že se v pokoji ocitlo něco mnohem zajímavějšího než špinavé okno, a letěl to prozkoumat.

„Ale... Já...“

Klaudiin obličej rychle ztrácel barvu.

„Já vím, já vím. Dala jsi mi blbou adresu a ten popis taky moc neodpovídal.“ Vincenc jen mávl rukou. „Musel jsem trochu rozšířit okruh pátrání, ale jak jsem ji v tý zahrádce zahlídnul, hned jsem věděl, že je to vona. Počkejte, já vám ji ukážu.“

„Ne. Ne!“ vyhrkla Klaudie. „To vážně není nutné.“

„Jistota musí být.“ Vincenc se pustil do uzlu na pytli. „Sice to pořádně schytala do hlavy, ale když ji trochu natočíš...“

„Já ti věřím.“

Nepravděpodobnost toho tvrzení byla tak velká, že Vincenc ztuhl uprostřed pohybu. „Fakt?“

„Samozřejmě. Že ano, Felixi?“

Felix diplomaticky kývl hlavou.

„No dobře. Tím pádem je to vyřešený.“

Vincenc pytel stáhl ze stolu a odhodil do rohu. Jeho obsah vlhce pleskl o zeď a sjel po ní na parkety, nechal za sebou širokou hnědočervenou stopu. Dotčené masařky pytel s podrážděným bzúčením sledovaly. Felix se na šmouhu na stěně chvíli díval a v duchu byt vyškrtl ze svého nocovacího seznamu.

„Co tam máme dál?“ zeptal se Vincenc, když se svalil na odrbanou pohovku a otřel si ruce o čalounění.

Felix mu stručně popsal jejich nový případ. Vincenc ho se znuřeným výrazem poslouchal, dokud nedošlo na detaily utrpení pana Phana.

„Takže homonstrum?“ rozzářil se Vincenc. „Ten roh budu chtít jako trofej.“

„Pozdě. Jen co s Phanem skončil, rozprsknul se v takovou šedivou břechku. Myslím, že to byl variant.“

„Mně se to pořád nezdá,“ odporovala mu Klaudie, kterou se svou teorií o variantovi seznámil v autě. „Všichni varianti, co znám, vypadali jako lidi.“

„Varianti vypadají jako lidi, protože je to pro jejich tvůrce jednodušší,“ poučil ji Felix. „Abys vytvořila variantu nějaký mytologický potvory, musela by sis ji dokonale nastudovat. V Evropě se to nikdy nechytlo, když nepočítám pokusy se sukubami, ale ve východní Asii to prý dotáhli k dokonalosti. Četl jsem o čínském mágovi, co dokázal z univerzální protohmoty vytvořit třináct různých funkčních monster a udržet je v jednom kuse i několik dní.“

Felix se zarazil.

Východní Asie...

„Klaudie, když jsi tlačila na tu kuchařku, tak jsi ji automaticky přinutila překládat do češtiny, že jo?“

„Samozřejmě,“ přikývla Klaudie. „Kdybych to neudělala, všechno by na nás vychrlila ve vietnamštině.“

„Včetně přátel ze Zeleného údolí?“

„Asi ano.“

„V tom případě mi podej svůj noťas.“

Klaudie vytáhla notebook z tašky a neochotně ho Felixovi podala. Přestože to Felix nikdy nepřiznal, s internetem občas válčil a obětí této války se stávaly klávesnice, do kterých bušil s urputností k smrti vyhladovělého datla. Po několika minutách hledání a několika tichých nelichotivých poznámkách na účet Googlu se Felix spokojeně usmál.

„Thung Lũng Mầu Xanh,“ prohlásil.

„To si jako hraješ na Waltera a chlubíš se novým cizím slovem, co ses naučil na internetu?“ zazíval na pohovce natažený Vincenc.

„Thung Lũng Mầu Xanh je místo ve Vietnamu, které by se do češtiny dalo přeložit jako Zelené údolí,“ vysvětloval Felix a záměrně se při tom díval na Klaudii, protože ta byla ochotná alespoň předstírat, že ji přednášky zbytku týmu zajímají. Tedy s výjimkou případů, kdy se chtěl se svým celoživotním koníčkem pochlubit Walter.

Klaudie ho nezklamala a nahrála mu na smeč. „A proč o tom místě ten... variant mluvil?“

„Určitě to bude kvůli bitvě, co tam proběhla ve dvaasedmdesátém,“ pověděl jí Felix. „Byl to největší magický střet mezi Jižním a Severním Vietnamem. V tom údolí se tenkrát servaly skoro dvě stovky kouzelníků a nebraly si žádné servítky. Dodnes je to tam těžce zamořený magií. Čas od času se ho nějaký pitomec pokusí přejít, ale polovina z nich se samovznítí dřív, než zajde do džungle.“

„A kdo vyhrál?“

„Technicky Jih, protože zabili dvě třetiny nepřátel a zbytek zahnali na útek. Prakticky se ale nakonec smáli jejich severní bratři, když telepaticky odklonili letku amerických bombardérů, která celé údolí vybombardovala napalmem.“

Felix založil ruce a zhoupł se na židli. „Myslím, že jsme právě našli motiv a trochu upřesnili okruh podezřelých.“

„Takže tvůj tip je hodně dlouho nasranej starej Vietnamec,“ shrnul to Vincenc. „Těch bude v Praze kolik? Pár set? Skvělá práce, Sherlocku.“

„Ale mágů mezi nimi bude jen pár,“ odsekl Felix. „Zavolám známému u VVK, jestli neznají někoho, kdo by odpovídal profilu.“

„Ty máš ještě známé ve VVK, co se s tebou baví?“ podívala se na něj podezřívavě Klaudie. Dobře si pamatovala, že když Felix v minulosti mluvil o tajemných zdrojích, nakonec z toho vylezl Rashil.

„Spíš bych řekl, že máme společné známé.“

„A jaké?“

„No, já bych ho nejradši znal přes Františka a Emu, ale on se bratříčkuje spíš s Tomášem Garriguem.“

* * *

„Vietnamská večerka?“

Vincenc se podezřívavě podíval na rohový obchod se zaprášenou výlohou. Nad vchodem pár zašlých písmen na oprýskané fasádě stydlivě připomínalo, že tu bývala cukrárna U Jarušky.

„Podle mého kontaktu ji vlastní...“ Felix rychle zapátral v paměti. „Thanh Bui Xuan, vysloužilý major jihovietnamské armády, který býval středně velké zvíře v jejich magic-kém programu. Není jistý, jestli je to náš člověk, ale možná nás dokáže nasměrovat.“

„Budeme hrát vytloukanou?“ Vincenc zlověstně zakřupal prsty.

„Ne!“ okřikla ho Klaudie. „Mám pravdu, Felixi?“

Felix tuhle formu získávání informací až tak vehementně nezavrhoval, ale musel uznat, že Klaudiin nový kontakt u policie by zmláceného vietnamského důchodce asi moc neoceníl. „Zůstaň v autě,“ nakázal Vincencovi.

„Jak jinak.“ Vincenc se otráveně natáhl na zadním sedadle. „Ale až ti ten rejžák zmaluje ciferník, budeš litovat, že jsem tam nebyl.“

„Podle VVK je to jen stařík na vozíku, co ani neopouští byt.“

„Jen aby ses nedivil, tihle šikmovoký kolečkoví dědci umí bejt pěkně zákeřný,“ varoval ho Vincenc. „Tváří se jako poctiví obchodníci a pod barákem pak maj katakomby plný ninjů a obřích mravenců.“

„Něco mi říká, že Thanh se po nocích v Lo Pana neproměňuje.“

„To si klidně opakuj, až ti budou strhávat trencle.“

Felix vystoupil a protáhl si záda. Klaudie ho s menším zaváháním následovala. Věděla, že Vincence s sebou vzít nemůžou, ale nechávat ho v autě se jí nelíbilo o moc víc. Když na ně čekal posledně, pokusil se celý volant obtočit žvýkačkou a do přihrádky jí schoval k smrti vyděšenou veverku.

Samoobsluha byla ukázkovým příkladem třetí generace vietnamských večerek, kdy se majitel pokusil napodobit úspěch svých předchůdců a vzal zavděk i miniaturním krámkem, kam se vešly jen dva pulty a dýchavičný mrazák. Za pokladnou stál plešatící tlouštík, který sledoval miniaturní televizi, v jednom kuse pokašlával a vedl předem prohranou bitvu s nudlemi, co se mu pokoušely utéct z nosu.

„Dobrý den,“ pozdravila s úsměvem Klaudie. „Je tu pan Thanh Bui Xuan?“

Prodavač se na ni podíval, na chvíli se zamyslel, mocně popotáhl a řekl: „Co?“

„Je tu pan Thanh Bui Xuan?“ zopakovala trpělivě Klaudie.

„Proč?“

„Potřebovali bychom s ním mluvit.“

Prodavač se znovu zamyslel a prohlásil: „Děda nikoho vidět nechce.“